

ÖZEL EGE LİSESİ

TIPKIBASIM

KÜLTÜR VE SANAT DERGİSİ
SAYI: 43

TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI BÖLÜMÜ
HAZİRAN 2022

İÇİNDEKİLER

ÖN SÖZ	1
KELİMELERİ EKLERİNE AYIRMA OYUNU	2
GÖKDELENDEN AŞAĞI	3
KENDİNİ TANI	5
KUM KIZLARININ SESSİZ ÇIĞLIĞI	7
BİLMEM NE	9
ERKEN KALKAN YOL ALIR	11
GİZEMLİ BİR DÜNYA	13
KÖKLER VE DOMATESLER	17
SANCAKLİKÖY GİZEMİ	19
YANLIŞ BİLİNEN GERÇEKLER	22
YOK OLAN HATIRALARIM	24
KAFAMIN İÇİNDEKİ DÜNYA	26
PORTY MORTY	29
BİR TABAĞIN SERÜVENİ	31
SİNEK SPREYİ	32
SINAV GÜNÜ	33
SESLER	34
DERTLİ KAPI	37
AYAKKABI	38
GÖRÜNMEZ BİR GÜN	40

AŞKIMIZ ESKİ BİR ROMAN	41
KONSTANTİNİYYE OTELİ	43
NİL'DE ÖLÜM	46
KUYRUKLU YILDIZ ALTINDA BİR İZDİVAÇ ELEŞTİRİSİ	47
YABAN	50
"BÜLBÜLÜ ÖLDÜRMEK" KİTABINA BİR BAKIŞ	52
İNCE MEMED - YAŞAR KEMAL	55
SUÇ VE CEZA	59
8 NUMARALI ODA	63

ÖN SÖZ

Yaşamdaki gizli anlamları keşfetmek, yeni dünyalara kapı aralamak gibi bir yol göstericiliği vardır yazmanın. Bazen duygular sırdaşlığını sayfalar içerisinde okuru için bekletmekte, bazen de akıl ve mantık önceliğiyle kaleme alınmış makale ve eleştiri olarak karşımıza çıkmaktadır yazılar.

Okumak, yazmak, ortaya bir ürün çıkarmak paha biçilemez şeylerdir. Kâğıda dökülenler, sayfalara aktarılanlar birer iz, birer hatıra olarak yanı başımızda kalacaktır.

Yazılarıyla ve resimleriyle dergimizin konuğu olan sizlere teşekkür ediyor, ürünler ortaya çıkarmaya devam etmenizi diliyoruz.

Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü

ESMA YAĞDERELİ 10/B

KELİMELERİ EKLERİNE AYIRMA OYUNU

Öğrencilerin Türkçe dersinde en çok zorlandığı konulardan biri kelimeye gelen eklerdir. Sınavlarda çoğunlukla stresle birlikte kafa karışır ve dikkat hatası yapılır. Bunun sonucunda notlar maalesef düşer. Bu sorunu çözmek üzere size "Kelimeyi Ayır" oyununu sunuyorum. Bu oyunda oyuncu kelimeyi eklerine ayırırken zamanla yarışacak ve bir kelimeyi eklerine ayırmada giderek ustalaşacaktır. Oyunumuz bir kutu oyunu. Monopoly gibi bir oyun tahtası var ve dört kişiye kadar oynanabiliyor. Oyuncular dilerlerse dört takım da olabiliyorlar. Dört oyuncunun kendilerine ait bir de piyonu var. Bunların yanı sıra içlerinde eklerine ayırması çeşitli zorlukta kelimeler ve zorluğa göre değişen süreler olan kartlar var. Kelimenin zorluğuna göre gidilen kare sayısı da artıyor. Oyunu hazırlamak için oyun tahtasının başlangıç noktasına piyonları koymak ve kartları karıştırmak yeterli. İlk oyuncu piyonunu hareket ettirmek için bir adet kart çeker ve kartta bulunan kelimeyi kartta yazan süre bitmeden eklerine ayırmaya çalışır. Eğer kelimeyi eklerine doğru bir şekilde ayırırsa karttaki kelimenin zorluğuna göre üç, dört ya da beş kare ilerler. Ama kelimeyi eklerine ayırırken bir hata ya da eksik yaparsa piyonunu eski yerine geri koyar. Oyun bu şekilde bir oyuncu tahta etrafında 25 soruyu doğru cevaplayıp bir tam tur atana kadar devam eder. Tahtanın etrafında bir tam tur atan ilk oyuncu ise oyunun bu turunu kazanmış olur. Oyunun amacı, Türkçe dersinde zorlanan öğrencilere onların canlarını sıkmadan alıştırma yaptırmak ve onların başarısını arttırmaktır.

ÇINAR MEMİŞ 6/B

GÖKDELENDEN AŞAĞI

Yağmurlu bir gündü ve arkadaşlarımla keşfettiğim "Gökdelenden Aşağı" oyununu oynuyorduk. Bir masa oyunuydu ve gayet de eğlenceliydi. Biz oynarken başka bir arkadaşım evime geldi, tatile gittiği için ben diğer arkadaşlarıma Gökdelenden Aşağı'yı tanıtırken o yoktu. Merakla Gökdelende Aşağı'nın ne olduğunu sordu ve ona anlatmaya başladım.

"Bugün gibi yağmurlu bir gündü. Evin penceresinden düşen damlaları seyrediyordum. Damlaların hepsi yükseklerdeydi ve ne zaman düşeceklerini ne onlar ne de biz bilmiyorduk. Aklıma bir anda bir fikir geldi. Elime bir kâğıt ve bir kalem aldım, oyunumun ilk planını çizmiştim. Oyunumu gerçek hayata geçirmek için canla başla çalıştım. Biriktirdiğim paralarım ile malzemelerimi aldım. Uzun çalışmalarından sonra da bu oyunu yaptım." dedim. Arkadaşım oyunun nasıl oynandığını sordu ve ben de "En az 2, en fazla 4 oyuncuyla oynanır. Her oyuncuya bir piyon verilir. Her piyonun farklı bir rengi vardır. Oyunda 1 zar, kare şeklindeki bir tahta üzerinde 7x7 olmak üzere 49 kare, piyonların renklerini temsil eden ve her renkten 50 tane yani toplam 100 tane olan küçük kâğıtlar ve karelerin üstüne koymak için 300 küçük küpten oluşur. Oyuncular aralarında bir zar atma sırası belirler ve her oyuncu karelerin en ortasındaki başlama noktasına piyonlarını koyar. Zarı atan kişi çıkan sayıda istediği bir yöne doğru ilerler. Eğer gittiği yönde kenara yani karelerin sonuna gelirse oraya geldiği doğrultudaki diğer kenara gider ve ilerlemeye orada devam eder. Atılan sayıda ilerledikten sonra oyuncu bir kez daha zarı atar ve çıkan sayıda altına küp koyar, yükselir ve kulesinin üstüne kendi piyonun rengindeki küçük kâğıtlardan bir tane koyar ve sıra diğer oyuncuya geçer. Bu küplere gökdelen adı verilir, her bir küp gökdelenin 1 katını göstermektedir. Eğer bir oyuncu yapılan bir gökdelenin bulunduğu kareye gelirse, üstünde bir piyon yoksa oyuncu piyonunu gökdelenin en üstüne koyar ve gökdelenin tepesindeki küçük kâğıdı kendi rengindeki küçük kâğıtla değiştirir. Üstünde bir piyon varsa oyuncu gökdelenin üstündeki piyonu başlangıç noktasına koyar ve kendi piyonunu gökdelenin üstüne çıkarır ardından da küçük kâğıt yine yeni gelen piyonun rengindeki küçük kâğıtla değiştirilir. Bu oyuncuların o gökdeleni daha fazla uzatamayacakları anlamına gelmez, yine atılan zar kadar küp gökdelene eklenir. Oyun verilen küplerin bitmesiyle sonlanır. Oyun sonlandığında üstünde kendi piyonun rengindeki küçük kâğıtlardan bulunan gökdelenler, piyonun sahibinin olur ve oyuncular kendi gökdelenlerinin kat sayılarını sayarlar. Oyunun kazananı oyun sonunda en fazla kata sahip olan oyuncudur." dedim

Umarım artık herkes neden oyunumun düşen damlalarla alakalı olduğunu anlamıştır. Arkadaşlarım gibi bunu okuyan kişilerinde oyunumu sevdiğini umuyorum. Görüşürüz.

KUZEY ER 6/A

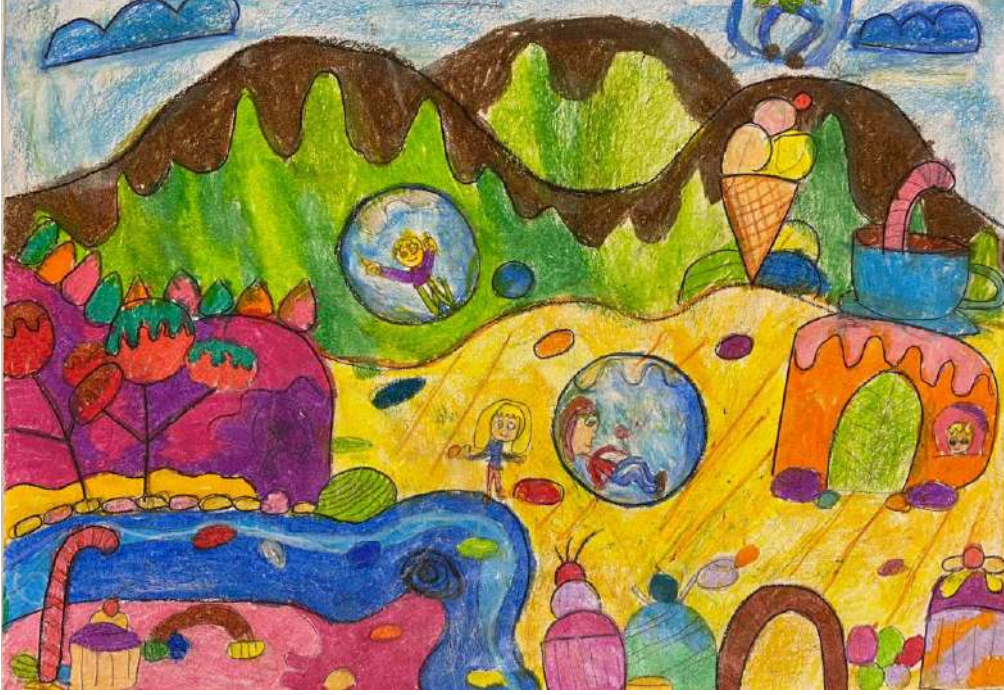
DOLUNAY SEVİM 1/A

KENDİNİ TANI

"Kendini Tanı" adlı oyunu açtığınızda bir sürü karakterlerle karşılaşacaksınız ve kendi fotoğrafınızı yükleyip size en benzeyen karakteri seçeceksiniz. İkinci adımda, kendi hobilerinizi seçmeniz gerekiyor. Bunu yapma nedeni oyunda size kendi ilgi alanlarınıza göre sorular sorması. Oyunun amacı; size farklı sorular sorup hem genel kültürünüzü konuşturmak hem de kendinizi tanımaya yardımcı olmak.

Oyunu ilk açtığınızda farklı kullanıcıları da görebileceksiniz. Onların ilgi alanlarına bakabilir hatta onlarla sohbet de edebilirsiniz. Her bir gün için belirli bir soru limiti var. Bunun amacı oyuna bağlanmamak ve kişiye merak duygusu uyandırmak. Bir soruyu bildiğinizde karşınıza bir çark çıkıyor ve oradan bir kişi çıkıp onunla yarışyorsunuz. En hızlı cevabı veren on elmas kazanıyor. Eğer yüz elmasa ulaşırsanız birinciliğiniz oyunda gözükecek ve bütün kullanıcılar görebilecek. Sorular dışında size ara sıra bazı bilgilerde veriyor. Bu bilgileri bir süre sonra size soru olarak soruyor. Eğer doğru cevaplarsanız artı yirmi elmas toplayabiliyorsunuz. Haftanın sonunda bütün hafta boyunca sorduğu soruları bir daha size gösteriyor ve diğer yarışmacılara göre puanlarınızı hesaplıyor. Bütün hafta boyunca en fazla puanı alan on elmas kazanıyor ama en az puanı alan artı yirmi soru daha çözüyor. Bunu ceza olarak değil daha çok pekiştirmek amacıyla soruyor. Sadece genel kültürle kısıtlı sorular sormuyor. Dizi, film ve kitap gibi de ilgi çekici konular hakkında da sizi test ediyor. Başarınızı ve oyun hakkındaki düşüncelerinizi kendi hesabınızda paylaşılabiliyorsunuz ve dünyanın her bir yanındaki kişiler paylaştıklarınızı görebiliyor. Hafta başı oyunu açtığınızda karşınıza bir anket çıkıyor ve orada doldurmanız gereken bazı kişisel bilgileriniz oluyor. Bunun amacı hesabınızın çalınmaması ve güvenliliğini test edilmesi. Yılın sonunda dünyanın her bir yanından oynayan kişilerden en fazla elmas toplayan o kişi bir türden 25 kitap kazanacaktır. Ödülün amacı yine oyunda olduğu gibi bakış açınızı değiştirmektir.

ADA NAS ÇOLAK 6/A

ADA SU DEMİRELLİ 3/B

ARYA DEVRİM 1/B

KUM KIZLARININ SESSİZ ÇIĞLIĞI

Ben bu öyküyü yazarken de siz öykümü okurken de kum kızları şarkı söylemeyi sürdürdü. Ta ki çöpler yığılıp birikip seslerini kesene kadar.

Ulu dağlarının eteklerinde, Sevgi her gece anneannesinden kum kızlarının şarkısını dinlerdi.

Yine bir gün anneannesinin söylediği büyülu şarkı kalbini esir aldı. Yatağında uyumak için döndü durdu. Ama dolunayın ışığı onu kendine çekiyordu. Yatağından doğruldu, terliklerini giydi ve dolunay ışığının altında kumsala doğru yürümeye başladı. Kumsala geldiğinde bir an zaman durmuştu sanki. Ne yapacağını ve ne için kumsala geldiğini unuttu. Gözlerini dolunayın denize yansıyan ışığından alamıyordu. O an o çok bildiği şarkı zihninde yankılanmaya başladı. Büyülü sözler bir mırıltı gibi döküldü dudaklarından. Ama sonra denizin içinden çıkan bir şeyin ayak bileğine dolandığını ve bileğini boylu boyunca çizdiğini hissetti. Hissettiği acıdan dolayı bütün sesiyle kum kızlarının şarkısını söylemeye devam etti. Yer gök Sevgi'nin kalbindeki kum kızlarının şarkısıyla yankılandı. Sevgi kendini çok rahatlamış hissediyordu. Öyle ki kışın sobanın başında kızarmış kestane yemekten bile daha rahatlatıcı olduğunu düşündü. Ama bir yandan da ayak bileğini çizenin ne olduğunu da merak ediyordu. O sırada suyun üzerinde batıp çıkan ve kesik olan köşesi kandan kırmızı olmuş bir pet şişe gördü. O an kum kızlarının yaşadığı öfkenin ve üzüntünün aynısını yaşıyordu. Kum kızlarını düşünen Sevgi, içinden "Ben de kum kızları gibi güçlü olacağım" diye geçirdi.

Gel git yapan dalgaların sesleri arasında yürüyerek evinin tahta merdivenlerine kadar geldi. Dolunayın loş ışığı yolunu aydınlatıyordu. Evinin balkonundan yavaşça içeriye girdi. Ses çıkarmadan odasına geçip usulcacık yatağına uzandı. Çok geçmeden de uyudu.

Ertesi sabah kan ter içerisinde uyandı. Kötü bir rüya görmüştü. Rüyasında bütün kum kızları tek tek yok oluyordu. Kum kızlarının şarkısı da duyulmaz olmuştu. O an kafasında bir düşünce parıldadı ve her şeyi daha net anlamaya başladı. Hayvanlar onlara dolanan çöplerden ve zehirli atıklardan dolayı ölmüyor muydu? Çöpler ve atıklar orman yangınlarına ve küresel ısınmayı arttırmıyor muydu? Yani eğer çöpleri toplayıp ayrıştırırsa ve onları geri dönüşüme sokabilse, zehirli atıkların üretimini engelleyebilse, doğaya ve dolayısıyla da kum kızlarına yardım etmiş olacaktı.

Sevgi bu düşüncesini en yakın arkadaşı Mercan'a anlatmaya karar verdi. Hemen üstünü değiştirip kahvaltısını bile yapmadan soluğu Mercan'ın evinde aldı. Mercan'a her şeyi anlattı. Sevgi'nin anlattıkları Mercan'ı da çok etkiledi. Sevgi koşarak eve döndü. Hızlıca kahvaltısını yaptı ve koşarak kumsala indi. Mercan daha gelmemişti. Kumların üstüne oturup

beklemeye başladı. Çok geçmeden Mercan geldi. Hemen işe koyuldular. Sevgi sahildeki çöpleri, Mercan da denizin sığ sularındaki çöpleri topluyordu. Onların ne yaptığını merakla seyreden insanlar bir süre sonra ellerinde torbalarla çöp toplamaya katıldılar. Hummalı bir çalışma bütün kumsalı kaplamıştı. Bütün köy halkı çöp topluyor, denizin derinlerinden bile çöp çıkarıyorlardı. Günler böyle çöp toplayarak geçti. Sonunda köyleri, çöplerden ve atıklardan tümüyle temizlendi. Çöp toplamaya komşu köylere geçtiler. İnternete koydukları videonun etkisi hızlıca büyüdü. Çöp toplama işi kısa sürede yayıldı. Herkes yaşadığı bölgeyi temizleme telaşındaydı. Bununla da kalmıyor sokak hayvanlarına yuvalar hazırlıyor onlara yardım ediyorlardı. Artık toplanan çöplerin hepsi geri dönüşüme gidiyordu. Tüm bu olanlarla birlikte kum kızlarının öyküsü de kulaktan kulağa yayılıyordu.

Sevgi bu duruma çok seviniyordu. O geceden, yani Sevgi'nin kum kızlarının şarkısını söylediği geceden bu yana üç ay geçmişti ve artık Sevgi biliyordu ki tekrar denize gidip kum kızlarının şarkısını söylerse ayağına hiçbir çöp dolanmayacaktı. Sevgi, bu duygunun verdiği rahatlıkla derin bir uykuya daldı. Rüyasında kum kızlarını görüyordu. Minik kum tepelerinde kum kızlarıyla birlikte o bildik şarkıyı söylüyorlardı:

Biz kum kızlarıyız,
Şarkımızı bilmez kimse,
Varlığımızdan haberleri olmasa da
Güneşin, ayın ve yıldızların altında,
Kardeşlerimiz deniz kızları gibi
Şarkı söyleyerek geçer ömrümüz,
Çöpler sesimizi keserse,
Biz buradayız ve
Senin yardımını bekliyoruz.

SURA UÇAR 5/B

BİLMEM NE

Bir varmış, bir yokmuş. Develer tellal iken, pireler berber iken. Ben annemin beşiğini tıngır mıngır salları iken. Evvel zaman içinde; kalbur saman içinde. Masalın yalanı mı olurmuş. O yalan, bu yılan. Bu da mı yalan? İşte size hiç mi hiç duyulmamış bir masal...Merak etmeyin size yine böyle deyip Pinokyo, Pamuk Prenses veya Tavşan ile Kaplumbağa masallarından anlatmayacağım. Zaten şu da bir gerçek "Tavşan ile Kaplumbağa" bir fabl. Şimdi gelelim bizimkine. Birazdan dinleyeceğiniz masal çok daha ilginç ve bir okulda geçiyor. Tahmin ediyorum ki birçoğunuz okula gidiyordur. Peki ya size bir okulda sihirli mi sihirli bir çocuk olduğunu söylesem ne derdiniz? Evet, doğru bildiniz şimdiki masalımız o çocuk hakkında. Adı da Bilmem Ne. Evet, doğru duydunuz Bilmem Ne...

Bir okul sabahı Bilmem Ne erkenden hayıflanarak uyanmış. O kadar mutsuzmuş ki... Çünkü artık yaz tatili bitmiş ve okullar maalesef açılmış. Yanlış anlamayın lütfen okul normalde çok eğlenceli bir yerdir. Fakat Bilmem Ne hiç çalışkan bir çocuk değilmiş. Derslere çalışmadığını söylememe bile gerek yok herhalde. Bu yüzden de onun için okulların açılması felaket gibi bir şeymiş. Bilmem Ne uyandıktan sonra kahvaltısını yapmış, giysilerini giymiş. Sonra da servise binerek servis şoförü olan Aslı ablaya selam vermiş. Yaklaşık kırk dakika sonra okula varmışlar. İlk ders MATEMATİK! Yani Bilmem Ne'nin en zorlandığı ve yaz tatilinde unuttuğu ders. Bilmem Ne, büyük bir korku ile derse girmiş. Bu sefer korkmakta haklıymış çünkü matematik dersi hakkında hiçbir şey hatırlamıyormuş. Derse girdiğinde öğretmen onların hatırladıklarını test etmek için onları bir sınava sokmuş. İşte çocuklar asıl sihir şimdi başlamış. Bilmem Ne, sınav kâğıdını önüne aldığı anda adlarını bile hatırlamadığı sayıların konuştuğunu fark etmiş. Bir ona "Heyyy!" diye bağırmış, iki ise ona cevap olarak "Boşuna uğraşma bizi nasıl duysun? Daha bizim adımızı bile hatırlamıyor ki..." diyerek karşılık vermiş. Bilmem Ne ise onları "Evet sizin isminiz bilmem ne? Fakat sizler böyle konuşunca çok şaşırdım. Kimsiniz siz, daha doğrusu sizle ne yapmalıyım?" diyerek cevapladı. Sayılar hep bir ağızdan şarkılarını söylemeye başladılar. İşin ilginç kısmı ise sayılar şarkıyı söyledikçe Bilmem Ne konuları anlamaya başladı "Bir artı bir eder iki. İki kere iki demek ikinin karesi. Aldanma üslü sayı diye iki çarpı üçe. Bu sadece eşittir bir çarpma işlemine...". Bu böyle bütün gün devam etmiş. Aynı şeyi "Türkçe" dersinde eklerle ve noktalama işaretleriyle, "Fen Bilimleri" dersinde Güneş Sistemi içindeki gezegenler ve beş duyu organımız ile "Sosyal Bilgiler" dersinde Türk Beylikleri ve Devletleri ile yaşamış. Bu sadece bir gün değil bütün bir dönem devam etmiş. Dönem sonunda ise artık Bilmem Ne, derslerle konuşmaya başlamış. Onlara hep şu soruyu sormuş "Bilmem Ne?"

Masalımız bu kadardı ama biliyor musunuz bu sihir herkeste var. Bizler bu sihre çalışmak diyoruz. Yani siz de eğer çalışıp çabalarsanız aynı zamanda da sorular sorarsanız o zaman sizin de sihirleriniz var olur. Bu da demek ki herkesin içinde ortaya çıkmaya bekleyen biz sihir vardır. Bir dahaki masalda görüşürüz çocuklar.

IRMAK YILMAZ 6/C

ERKEN KALKAN YOL ALIR

Günlerden bir gün Norveç'te Piornak adında küçük bir kız yaşarmış. Bu minik kızın annesi Piornak'ın her şeye geç kalmasından ve hiçbir şey için acele etmemesinden çok şikâyetçiymiş. Her gün onu tembihlemesine rağmen o aynı şekilde devam edermiş. Okuluna geç kalırmış, sınavlara yetişemezmiş, annesinin istediği saatte eve gelemezmiş ama hiç mi hiç ders almazmış. Ayrıca okula da geç başlamış.

Aradan yıllar yıllar geçmiş, Piornak üniversiteyi bitirmiş, artık bir iş bulup iş sahibi olması gerekiyormuş. Fakat, tahmin ettiğiniz gibi ona da geç kalmış. O kadar uzun okul bitirdim, biraz dinleneyim, demiş ama o birazı aşmış. Bütün arkadaşları iş bulmuş, para kazanmaya başlamış, hepsi kendilerine mutlu bir hayat kurmuşlar, fakat Piornak hâlâ evde yatıyormuş. Sonunda bir iş aramaya başlamış artık 30 yaşına gelmişti. Hiç tecrübesi olmadığı için onu hiçbir işe almıyorlardı. Belki biraz dersini almaya başlamıştır, ne dersiniz?

Bir şekilde bir işe girdi, temizlikçi olarak... Artık anlıyordu neden bazen erken davranmamız gerektiğini.

Gerçekten bazı şeyler için erken davranırsak her şey daha güzel olabilir. Vakit nakittir. Ne demişler, erken kalkan yol alır.

IRMAK ARI 6/C

ADA TOPRAK 2/A

ADEN LİNA AĞCA 3/A

GİZEMLİ BİR DÜNYA

Bir varmış bir yokmuş, zamanın birinde Mert adında altıncı sınıfa giden normal bir çocuk -sayılır- yaşarmış. Şimdi sizlere bu Mert'in bir sırrını anlatacağım yani kendi sırrımı. Normal bir çocuk demıştim kendim için ama belki dayım bizimle yaşamasaydı normal olabilirdim. Kendisi gizemli biri. Bütün gün odasından ayrılmaz, sadece yemek için gelirdi. Odasında ne yaptığını sorduğumuzda sürekli ya görmezden gelir ya da "iş" deyip geçiştirmeye çalışırdı. Kendisi odasından kapısını üç kere kilitlemeden çıkamıyordu. İçeride ne olduğundan ne kadar çok şüphelensem de onu hâlâ seviyorum.

Doğum günüm bir hafta sonra ve ne istediğimi çok iyi biliyorum. Dayım en azından bir kere beni odasına alsın. İçeride ne var göreyim ya da belki o bir şey almama izin verir.

Akşam yemeğinde onu ikna etmek zor olacaktı. Ağzından tam bir cümle duymak bile zor iken nasıl beni odasına sokmasına ikna edebilirdim ki? Ona fikrimi söyledim ve cevabı sert bir "Hayır" oldu. Ama ne yaptıysam pazarlık edip bir şey almayı başardım. Bana odasından kendi yaptığı bir şey getirecekti.

Gece uyumak çok zordu. Kalbimin atışı uzaktan duyulabilecek kadardı. Saatlerce uyuyamayıp dayımın bana ne vereceğini düşünüyordum. Ancak iki veya üç saat uyuyabilmişim ve daha günler vardı doğum gününe.

Geldi cumartesi yani benim doğum günüm. Hem heyecanlıyım hem de mutluyum. Yatağımdan zıplarmış gibi kalktım. Süslü kıyafetlerimi giydim ve merdivenlerden indim. Kahvaltı çoktan hazır. Kreplerin kokusu bütün evi sarmıştı. Yanında da bal, reçel ve pekmez duruyordu. Yemeğimi öyle bir coşku, öyle bir hızla bitirdim ki daha saat on bile olmamıştı. Odamdan ona on kala çıktığımı düşünürsek biraz heyecanlı olduğum söylenebilir.

Öğlene doğru dayım dışında herkes odasından çıkmıştı ama onu rahat bırakmak istedim. Belki de bana yapacağı şeyi hazırlıyordu. Arkadaşım Alp'in evine koştum. O da uyanmıştı. Beraber dışarıya çıktık. Sitenin etrafında birkaç tur bisiklet sürdük.

Bir süre sonra onu bizim eve davet ettim. Beraber televizyon izledik, bahçede top oynadık ve evin etrafında biraz saklambaç oynadık. Dayımdan hâlâ bir ses yoktu. Meraktan çatlamaya başlamıştım. Onun kapısını çaldım ama kimse cevap vermedi. Biraz korkmaya başlamıştım.

Kapıyı açıp içeriye girdim. Her şeyin arasından tek bir şey gözüme çarptı. Mor-mavi renklerinde parlayan bir küre. Odada da kimse yoktu. Alp'i yanıma çağırdım. Beraber ne olduğunu çözmeye çalıştık. Küre bir platformun üzerinde durmuyor, süzülüyordu. Etrafında yağmur bulutları var gibiydi.

Küreye dokunmamam gerektiğini biliyordum ama çok güzel görünüyordu. Kendi kendime "Dokunmanın ne zararı olabilir ki?" diye düşündüm. Elime alacaktım ama dokunduğum an ellerimin tozlaştığını hissettim. Ellerimden kollarım, omuzlarım, kafam ve vücudumun kalanı tozlaşıp kürenin içine çekiliyordu. Alp beni kurtarmaya çalışırken ona da aynısı oldu.

Bütün bu karmaşadan sonra gözlerimizi daha önce benzerini bile görmediğimiz bir ormanda açtık. Ağaçlar çınar ağaçları gibilerdi ama mavi yaprakları ve parlayan meyveleri vardı. Meyveler, gece olduğu için öne çıkıyordu.

Burada her türlü tehlike olabilirdi. Belki daha önce kimsenin görmediği yırtıcı hayvanlarla doluydu burası. Neyse ki buradaki geceler ne çok soğuk ne de çok uzunmuş. Bir ağacın altında oturup geceyi atlatmayı başardım.

Biraz yürüdükten sonra bir patika bulduk. Daha önce kullanılmış gibi görünüyordu. Ayak izleri görebiliyorduk ve yabancı değillerdi. Aynı bir ayakkabı gibi bir oval şeklinde ve çukurlukları vardı. Ayak izlerini takip etmeye karar verdik.

Neredeyse on dakika kadar yürüyüşten sonra küçük bir kulübe gördük. İçeriden de sesler geliyordu. Bu sesler bir insana aitti. Biraz korku ve biraz rahatlıkla kapıdan geçtik ve içeride tanıdık biri vardı. Dayım! Burada ne yaptığını sordum ve sonra her şeyi bana itiraf etti.

Kendisi bir bilim insanıymış. Odasında deneyler, projeler, makineler yapıyormuş. Önceki gün bu dünyayı yaratmış ve içinde mahsur kalmış. Normalde onu dışarıya çıkarabilecek bir cihazı varmış ama buraya gelirken bozmuş.

Cihazı nasıl tamir edebileceğimizi sordum ve bunun cevabını biliyordu. Daha önce bu olayın olacağını öngörmüştü. İhtiyacımız olan tek şey bir enerji kaynağıydı. Buraya gelirken bulduğum meyvelerden birini gösterdim ama çalışmıyordu. İçindeki sadece fosformuş.

Hep beraber arayışa çıktık. Yolda giderken küçük bir hayvan gördüm. Bir tavşana benziyordu ama mor ve biraz daha büyük gözlü bir tavşandı bu. Onu birkaç parlayan meyve besledim ve hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Yürürken beni takip etmeye başladı.

Biraz daha ilerledikten sonra çok büyük bir dağ gördük. Tepesi misket limonu yeşiliydi ve güneş gibi ışıldıyordu. Onun bir enerji kaynağı olabileceğini düşündük. Dağa varmak uzun sürecekti ama hepimiz buna değeceğini emindik.

Yol çok uzun olduğu için bir yerde uyumamız gerekiyordu. Akşam olurken dalları ve yaprakları kullanarak kendimize küçük bir sığınak yaptık. Tavşan da yanımıza gelip uyudu. Dışarıdan korkutucu sesler geliyordu. Burada kesinlikle bilmediğimiz başka şeyler de vardı.

Sabah erken kalkıp parlak meyvelerden kendimize kahvaltı yaptık. Şimdiye dek bulabildiğimiz tek yemek kaynağı onlardı. Biraz daha soğuk olduğu için büyük yapraklar bulup etrafımıza sardık. Bunlar bizim için bir mont görevi görecekti.

Dağa vardığımızda hepimiz nefes nefese kalmıştık. Bu kadar yürüme bizi gerçekten yormuştu. Henüz öğlendi ve tırmanacak bir dağımız vardı ama yapabileceğimizden emin değildik.

Bir ağacın altına oturup dinlenmeye başladık. Beraber sohbet ettik, hikayeler anlattık ve biraz oyun oynadık. Ortalama iki saat sonra enerjimizi kazanmıştık. Dağa tırmanmaya başladık.

Dağın ışıldayan tepesine ulaştığımızda gece olmuştu. Son bir kere uyuduk. Yarın buradan gitmek en büyük umudumdu. Güzel rüyalar görmek üzere gözlerimi kapattım ve rahatladım. Ertesi gün hepimizin uyanması biraz zaman aldı. Hepimiz çok yorulmuştuk. En çok da Alp. Buraya kadar çok fazla koşmuştu. Dolayısıyla en geç o uyandı. O da uyanınca yeşil maddenin yanına gittik.

Bu yeşil madde; cam gibi şeffaf, kaya gibi sertti. Şansımıza kırık birkaç parça bulmayı başardık. Dayım cihazının içine koydu ve cihazın üzerinde bir ışık yanmaya başladı. Dayım cihazın üzerine bir şeyler tuşladı ve onların anlamını sorduğumda bana bunun bir koordinat olduğunu söyledi.

Düğmeye bastığında mavi-yeşil bir küre ortaya çıktı. Bu Dünya'ydı! Ben tavşana veda ettikten sonra hepimiz aynı anda elimizi uzattık ve yine tozlaştık. Gözlerimizi açtığımızda dayımın odasındaydık. Kapıyı açtığımda hâlâ doğum günümdü. Dünya'da zaman hiç geçmemiş.

Dedem odasının kapısını bu sefer kilitlemeden kapattı ve hepimiz pasta yemeye aşağıya indik. Artık birbirimize daha yakındık ve daha çok konuşuyorduk. Bu küçük gezi de aramızda bir sır olarak kaldı.

ENGİN SARMAN 6/C

BADE ELANUR YILMAZ 10/B

KÖKLER VE DOMATESLER

Büyüdüğüm köy küçüktür, fazla bilinmez. Ancak saklı bir hazinedir. İnsanı çok iyidir bir kere, kim ya da ne olursan ol seni sever, yardım ederler. Toprağı verimlidir. Bir ver bin olur, yılın her mevsimi ekilebilir. Havası temizdir, şifa verir, insana dertlerini unutturur. Ama her güzel şey gibi bazen kusurları olur köyümün de. Köyümün tam ortasında bizimkilerin fena orman dediği, kuş uçmaz kervan geçmez, çıban gibi büyüyen bir kusur vardı bir zamanlar...

Halkın tarım arazisini çalan bu orman, tüm köyün en büyük belasıydı. Herkes ormandan gelen kökler daha fazla yayılıp arazilerini içine almadan satarlardı. Gün geçtikçe hepsinin değeri düşerdi. Ta ki kaçacak yerleri kalmayana dek...

Bizim orda yaşlı Mehmet amca ve Ali yaşardı. Köydeki en küçük arazi onlardaydı. Ama yine de geçinmenin yolunu bir şekilde bulurlardı. Herkes evlerinden daha küçük olan o araziden nasıl bu kadar mahsul çıktığını merak ederdi. Herkes arazinin verimli olmasına yorardı bu durumu ama ben bilirdim nasıl böyle olduğunu. Bizim evin verandası onların arazilerine bakardı. Anneannemde emekli olduğu zamandan beri tüm gününü o derme çatma verandadaki dedemin yaptığı sallanan sandalyede geçirirdi. Ne zaman yanına gitsem "Bu Topal Memo ve sıpası yine tarlada" derdi. Ali benimle aynı sınıftaydı. Ne zaman görsem hep bir acele içindeydi. "Hemen okul bitse de eve gitsem" derdi. Önceleri onu çok tembel bir çocuk sanırdım. Ama aslında Ali'nin tek derdinin eve gidip mahsullerine bakmak olduğunu yeni öğrendim.

Sonunda köy halkı bu fena ormanı daha fazla çekemediler ve köy okulunun minik yemekhanesine doluşup, bir toplantı yapmakta karar kıldılar. Köyün ağası arazisini satanlardan ucuza araziye almıştı ama nasıl bir hata yaptığını fark edince, iş işten geçmişti. Ağa satın aldığı arazileri köylülere geri vermek için uğraşırken Mehmet amca ayağa kalktı ve "Ey Ağa, arazilerine karşılık kendi arazimi veririm sana." dedi. Önce herkes şok oldu. Tabii ağa durur mu? Mehmet amcanın arazilerinin verimini o da duymuştu. Hemen atıldı ve araziye kaptı.

Pencereden yemekhaneyi gözetlerken pencereden bakan diğer çocukların arasındaki Ali'ye döndüm. Ali'nin yüzünde çok neşeli bir gülücük vardı. Şaşırdım çünkü o kadar verimli bir arazinin bu kadar kötü bir araziden daha fazla edeceğini düşünüyordum.

O günden sonra Mehmet amca ve Ali, her gün fena ormana gider, yayılan kökleri sökerdi. Her gün aynı işi yaparlardı; her hafta, her ay, her mevsim, her yıl... Günler günleri kovaladı. Zaman su gibi akıp geçti. Herkes "Mehmet amca ve Ali daha fazla dayanamaz, bırakır"

diyordu ama onlar yılmıyorlardı. Yine de onlar söktükçe daha fazla kök geliyor, bir türlü işin içinden çıkamıyorlardı.

Sonunda bahar gelip çattı. O gün uyandım ve okula gittim. Evlerimiz yakın olduğu için eve Ali'yle beraber yürüdük. Onun evi önce geliyordu. Ona yarın görüşürüz dedim ve arkamı döndüm. Tam yokuşu tırmanırken Ali'nin çığlıklarını duydum. Ali'ye bir şey oldu diye çok korktum ve hemen oraya koştum. Oraya vardığımda Ali fena ormana bakıyor ve neşe çığlıkları atıyordu. Çünkü sonunda kökler gelmeyi bırakmıştı. Ali yokken Mehmet amca köklerin çıktığı ağaçların olduğu yere varmayı başarmış ve hepsini kesmişti. Kökler artık çıkmıyordu ve kurumaya başlamıştı. Birkaç hafta sonra tüm kökler gitmişti ve fena orman, yerini kilometrelerce tarım arazisine bırakmıştı. Üstelik uzun süre ekilmediği için toprak, çok verimli olmuştu. Tabii bunu duyan köylü Mehmet amcanın başına toplanmış, onlara arazi satması için yalvarıyorlardı.

Mehmet amca Ali'yle ikisinin o kadar araziye ekmesinin imkânsız olduğunu bildiği için arazinin birazını sattı ama yine de İkisine çok büyük bir arazi kaldı.

Ondan sonra her sene Mehmet amca ve Ali, o araziye domates ekmeye başladılar ve o kadar çok para kazandılar ki bir sürü traktör satın aldılar ve onların yerine çalışmalarını için bir sürü adam tuttular.

Sonunda ondan daha zengin biri ortaya çıktığı için ağa deliye döndü ve arazisini geri vermesi için Mehmet amcanın kapısına dayandı. Bunu duyan köy halkı da onunla beraber olayı izlemeye gitti. Kapıyı Mehmet amca açtı. Ağanın toprağın neden onun hakkı olduğu konusundaki konuşmasını sabırlı bir biçimde dinledi. Sonunda Ağa'ya şöyle bir cevap verdi: "Ey Ağa Efendi, bu toprak, bu araziler hatta tüm bu köy senin olabilir ama üstündeki, bizim emeğimizdir. Bu gördüğün tüm zenginlikler sıkı çalışma, kararlılık ve sabrın bir lütfudur. Bu topraklar senin olsa bile, bu zenginlikler senin değildir..."

Belki bir gün işten dönerken çorbacıda içtiğiniz domates çorbası ya da sabah kahvaltıda yediğiniz menemende Mehmet amca ve Ali'nin domatesleri olabilir. O domateslerin tadı bir başkadır çünkü o domatesler sabırla, kararlılıkla ve en önemlisi emekle yetişmiş domateslerdir...

ADAR DOĞAN 8/C

SANCAKLİKÖY GİZEMİ

Bir varmış bir yokmuş. İnsanların güle oynaya yaşadığı bir kasaba varmış. Adı da Sancaklıköy'müş. Herkes mutluymuş burada. İnsanlar barış içinde yaşar, kavga nedir bilmezlermiş. Bu küçük kasabadaki insanlar mütevazı bir şekilde hayatlarını sürerlermiş. Bazıları ayakkabıcı, bazıları kasap, bazıları veterinermiş. Anlayacağınız üzere buranın insanları her telden çalabiliyorlarmış. Bu kasabanın bir de yetkilileri varmış. Krallarının ismi Kalof'muş. İri, kısa boylu, ela gözlü, samimi, dürüst birisiymiş. Tabii babasından kalmış ona kasaba. Kraliçenin adıyla Suzean'mış. Kraliçe; ince, uzun boylu, becerikli, güçlü bir kadıymış. Farklı bir şehirde eskiden prensesmiş. Babası sağ iken onu layık görmüş oğluna eş olarak. Ancak Suzean'ın babası, kızını Sancaklıköy'e kraliçe olarak vermek istememiş. Annesi zaten Suzean doğduktan iki ay sonra ölümcül bir hastalığa kapılmış ve ölmüş. Üvey annesi varmış Suzean'ın. Suzean'ın duyduğuna göre üvey annesi babasına Sancaklıköy'ün lanetli olduğunu söylemiş. Halbuki üvey annesinin planı, Suzean'ı oğluyla evlendirip şehirde kalıcı olarak kalmakmış. İşte o yüzden şehirle Sancaklıköy'ün arasında gerginlik varmış. Ancak Suzean babasına aldırış etmemiş ve Kalof'la evlenmiş. O günden bugüne babasıyla da öz ailesiyle de hiç konuşmamış. Kalof'la Suzean'ın çocukları olmuş adını da Aşelya koymuşlar. Aşelya doğalı sekiz ay olmuş. Fakat Aşelya doğduktan sonra kasabada her şey ters gitmiş. Aşelya doğduktan iki ay sonra olması gereken hasat yedi ay sonra olmuş. Suzean'ın annesini öldüren ölümcül hastalık etrafa yayılmış. Kasabanın her tarafında heyelan olmuş. Aynı gün içerisinde sıcaklık eksilere düşerken aynı zamanda insanlar denize girmiş. Bir senede olacak ölüm sayısı üç hafta içerisinde gerçekleşmiş. Durumu gören kral ne yapacağını şaşırmış. Bazı büyücüleri sarayına çağırmış ve ne olduğunu çözmelerini istemiş. Büyücüler utana sıkıla kral ve kraliçeye olup bitenlerin yeni doğan bebek Aşelya'nın laneti yüzünden olduğunu söylemişler. Bazılarıysa olanların kasabanın sonunu getirebileceğinden bahsetmiş. Bazılarının ise korkudan ağzını bıçak açmıyormuş. Bunları duyan kral ve kraliçe karalar bağlamış. Doktorlar hastalara yetmiyor, işçiler birer birer ölüyor, açlık insanları öldürecek seviyeye geliyormuş. En nihayetinde bir fakir köylü çıka gelmiş. İsmi Akaf'mış. Üzerinde yırtık pantolonu ve kalitesiz bir kumaştan örülmüş gömlek varmış. Kralın huzuruna böyle çıkmış. Kasabanın ileri gelenleri adamı kınamış, hatta dalga geçmişler. Adam onlara aldırış etmemiş ve başlamış konuşmaya. Adam Aşelya'nın lanetli olmadığını ama birinin Aşelya'nın doğumunu bekleyip kasabayı lanetlediğini söylemiş. Son olarak da lanetin kalkmasının sadece lanetleyen kişinin yapabileceğini söylemiş. Kral adamın dediğine güvenmiş. Başlamışlar araştırmaya. Kral bunu yapan kişinin

kasabadan birisi olmadığından eminmiş. Araştırmacılara da kasabadan insan aramamalarını emir vermiş. İki gün sonra bir araştırmacı Suzean'ın babası ve üvey annesinin oğullarının bir yaşına girdiği günle Açelya'nın doğduğu günün aynı güne denk geldiğini iletmış. Diğer araştırmacılar konunun bununla bir alakası olabileceğini söylemişler. Bunun üzerine Kral Suzean'ın babası ve üvey annesini saraylarına beklediğini iletmış. Aslında arada hâlâ gerginlik varmış ama söz konusu kasaba olunca alttan alıp sularına gitmeye çalışmış. Kral onlara hediyeler göndermiş. Kızını özleyen Suzean'ın babası gitmeyi kabul etmiş. Tabi karısı ve oğluyla beraber gitmiş. Giderken kasabanın ne kadar sefalet içinde olduğunu görmüşler. Suzean'ın babası Kalof'un yardım isteyeceğini düşünmüş fakat öyle olmamış. Oturup konuşmuşlar. O sırada Kalof bir yaşına girmiş olan erkek bebeği almasını söylemiş hizmetkârlara. Akaf da oradaymış o gün. Oğlan bebeği incelediğinde kolunda bir lanet büyüsünün sözlerine rastlamış. Suzean'ın ailesi gittikten sonra Akaf krala her şeyi anlatmış. Kısacası Suzean'ın üvey annesi oğlan çocuğunu kullanarak kasabayı lanetlemiş. Suzean'ın ailesi şehirlerine geri dönerken yoldan döndürmüşler. Üvey anne önce kabul etmemiş ama Kalof laneti çekmezse onu sürgün edeceğini söylemiş. Bunu duyan üvey anne laneti kaldırmış ve Suzean'ın babası ondan ayrılmış. Kasabada işler yoluna girmiş. Suzean da babasıyla barışmış. Mutlu mesut hayatlarına devam etmişler. Bundan sonra da başlarına hiç kötü bir şey gelmemiş.

ALARA PELİT 6/D

BALCA KESTANE 2/A

BARTU YILMAZ 2/A

YANLIŞ BİLİNER GERÇEKLER

Küçük bir kasabaydı. İki tarafında dağlar uzanır, bu dağlara kışın kar yağardı. O karlar yaz başlangıcına kadar erimez, güneşli günlerde bir ışık gibi parlardı. İki dağ arasında oldukça geniş bir ova uzanırdı. Ovayı bir ırmak boydan boya geçer, sonra kuzeye kıvrılarak Karadeniz'e dökülürdü. Yazın mandaların ve çocukların yüzdüğü, oyunlar oynadığı bir ırmaktı. İlkbaharda çamur gibi akardı. Yazın dipteki çakılları görebilirdiniz. Bu kasabanın halkı kendi hâlinde çiftçilikle geçinirdi. Özellikle hasat zamanlarında birbirlerine yardım etmeleri gelenek hâline gelmişti.

Dedemler işte bu kasabada otururlardı. Ailece yazları ziyarete giderdik. Bu gidişler sırasında bol bol gezer, eğlenirdik. Ağaçlardan çeşit çeşit meyveler toplar, hepsinin tadına bakar, hoşumuza gitmeyenleri birbirimize atarak şakalaşırdık. Bize eğlenceli bir oyun gibi gelirdi. Yine bu ziyaretlerin birinde düğüne rastladık. Doğal olarak bizi de davet ettiler. Kına gecesi yapılacaktı. Biz biraz geç gittik. Gittiğimizde kadınlar, kızlar müzik eşliğinde oynuyorlardı. Bazen şarkı ve türkülerini kendileri koro halinde söyleyip şık elbiseleriyle çok güzel figürler yaparak dönüyorlardı.

Bir ara kızlarda biri bir türküyü başladı. Birden oyunun ritmi değişti.

"Hey on beşli on beşli
Tokat yolları taşlı
On beşliler gidiyor
Kızların gözü yaşlı "

Bu türkü uzadıkça herkes neşe içinde oynuyordu. Nihayet geline kına yakıldı. Kayınvalide gelinin avucuna bir altın koydu.

Tören bitip eve varınca dedemi biraz hüzünlü buldum. Nedenini sorunca bana baktı. "Gel otur" dedi. Yanına ilişiverdim. "Güzel gözlüm, komşuda söylenen "Hey on beşli" türküsü var ya, işte o türkü bir oyun havası değil, o bir ağıt, o bir yas çığlığıdır. Meraklı gözlerle dedeme bakınca anlatmaya başladı.

Ordularımız Balkan Savaşları'nda çok şehit verdi. Hemen arkasından 1914 Aralık ayında Sarıkamış Allahuekber Dağları'nda yazlık elbiseleriyle yeteneksiz komutanlar tarafından kar ve tipinin olduğu zamanda hücum emri verildi. 70.000 askerimizin çoğu donarak öldü. Bir o kadar ocağa ateş düştü, çocuklar yetim kaldı.

Aradan birkaç ay geçti. 1915 yılına girerken bu kez de Çanakkale Savaşı çıktı. Yurdun her bir yanından asker toplandı. Yeterli sayıya ulaşılamayınca bu kez daha küçük yaştakilere

celp (çağrı pusulası) geldi. En nihayet 1315 (miladi 1899) doğumlu erkek çocuklarını çağırdılar. Bunlar 15-16 yaşlarındaydılar. Bazılarının tüfekleri kendi boyuncaydı. Omuza asıldığında neredeyse yere değiyordu. İşte bu çocuk askerler sokakta geçit yaparken yavuklular (nişanlı), analar ağlıyor, gözyaşı döküyorlardı. Bilirlerdi ki bunların çoğu geri gelmeyecek, şehit olacaktı. İşte Çanakkale böyle kazanıldı. Arkadan yakılan ağıtları bilenler hüzünlenir, bilmeyenler de şıkır şıkır oynarlar.

İşte evlat bu türkünün öyküsü budur. Biz bazı ülkelerin milletleri gibi vatanımızı terk etmeyiz. Bu topraklar kanlarımızla sulanmadıkça düşmana teslim edilmez. Bizim vatan sevgimiz hiçbir ulusla kıyaslanamaz.

Dedemin gözleri dolmuştu. Kalktım, sessizce yatağıma yattım. O savaş sahnelerini zihnimde tekrar yaşarken uyuyakalmışım.

ÖZGE HIDIROĞLU 8/C

CEYLA SEÇER 1/B

YOK OLAN HATIRALARIM

Günler şaşırtır insanı... Bazen hızlı bazen de yavaş geçer. O olayın yaşandığı gün benim için çok hızlı geçmişti. Sanki kader olayın yaşanmasını sabırsızlık ile bekliyordu. Beni bir imtihana sokmak için ...

Günlerden cuma idi. Yorgun bir hafta geçirmiş, sonunda dinlenme fırsatı bulmuştum. Akşam işten dönünce hemen yatağıma atlamıştım. O sırada köpeklerin sanki bize 100 km ötesindeymişiz gibi haykırıışlarını duydum. Zavallı köpekler bizi kurtarmak için haykırmışlar. Sonra bir anda, kendimi şiddetli bir fırtınanın içinde gibi sallanırken buldum. Apartmanımda çığlıklar, çocuk ve bebeklerin ağlama sesleri, annelerin ise yavrularını yatıştırmaya çalışması... Bilincim bir anda yerine geldi ve hemen pozisyonumu aldım. Evin duvarlarından gelen çatırdama sesleri ve ambulans sesleri bir olmuştu beynimde. Hayat üçgeni pozisyonu işe yarayacak mıydı? Bütün bina üstüme yıkılacak gibiydi. Hemen elzem olan eşyalarımı aldım, bu sırada birkaç beton parçasının yüzüme gelmesini hissettim. Ne uzun bir depremdi. Sonra durdu sallama. Hayat da durmuştu sanki. Bir dakika geçmeden başladı ikinci deprem, bu sefer daha da kötüydü. Annemin bana taa memleketten gönderdiği battaniyeleri, küçüklüğümden kalan eşyaları almaya çalıştım ama bu sefer başaramadım. Binanın alt kısmı çoktan çökmüştü. Dışarıdan sadece bebeklerin, çocukların ağlayışı değil tüm dünyanın ağlayış sesleri geliyordu. Kendimi dışarıya hemen atmaktan başka bir amacım yoktu artık. Evden çıktıktan sonra hayatımda gördüğüm en acı sahneyi yaşadım. Yaşlı bir çift çocuklarına bağırıyordu "Neredesin, neredesin?" diye. Başka bir genç, köpeği kucağında başını koruyup koştu apartmandan. Bir anne, enkazın içine girmeyi göze alıp çocuğunu kurtarmaya çalışıyordu, gözü yaşlı bir biçimde. Bu imtihan sadece bana yapılmıyordu, sadece benim küçük apartmanımdaki insanlara yapılmıyordu, herkese yapılmıyordu. Hemen perdenin kapanmasını istiyordum. Ne zaman bitecekti kıyamet?

Birkaç saat kendimi o kanlı enkaza bakarken buldum. Ailemle olan bütün hatıralarımın hepsi o enkazda kalmıştı. Annemin bana ördüğü o battaniye, babamın bana duygusal mektubu, anneme küçükkken yaptığım kupa, gelecekte torunlarıma göstermek istediğim bebekliğimden kalan o fotoğraflar... Hepsi, hepsi o enkazın altında, bana küsmüş bir şekilde bekliyordu. Ne yapmalıydım?

Hatıralarım yok olmuştu sanki. Neredeydiler, onlara bir daha kavuşabilecek miydim? Keşke ailem yanımda olsaydı, bana "Merak etme, seninle hatıralarımız hâlâ devam ediyor." derdi. Ailem, o enkazda kalan hatıralarım ile yok olmuştu.

O gece arkadaşımın evine geçtim. Bana bir tabak çorba verdi. Hemen gazetesini sesli okumaya başladı. "Deprem sonucu; 532 ölü, 354 ağır yaralı ve 2.000 yaralı var." İçim çok acıyordu. Yazık! İnsanlar, bu imtihanın bedelini canlarıyla mallarıyla ödüyordu. Ben de manevi olarak ödüyordum. O günlük imtihanım sona ermişti, inşallah bitmiştir artık kıyamet. Sonuçta o küçük evimin altında büyük hatıralar, büyük bedeller, geçmişim yatıyordu.

FATMA IRMAK KOCA 8/C

DEFNE AKSOY 2/A

EGEMEN KAVAS ANAOKULU 6 YAŞ

KAFAMIN İÇİNDEKİ DÜNYA

Bir varmış bir yokmuş, develer tellal iken pireler berber iken, ben annemin beşiğini tıngır mıngır salları iken, annem rüyalarda, babam beşiklerde yatar iken, zamanın birinde tatlı mı tatlı, akıllı mı akıllı çocuklar yaşamış. Bu çocuklar güzel fikirlerle donanmış, akılları açık, zihinleri parlak pırıl pırıl gençlermiş. Bu gençlerden biri bilin bakalım kimmiş? Tabii ki ben. Şimdi size başımızdan geçen bir olayı anlatmaya koyulayım, siz de rahatınıza bakın dinlemeye başlayın.

Arkadaşlarımızla birlikte okul parkında konuşuyorduk. Birden bir konu açıldı. Duru:

-Dün akşam haberlerde çocukların marifetleri hakkında konuşuluyordu. Çocuklar, hayal gücü yüksek ve yaratıcı bireyler olduklarından birçok oyunu, oyuncacı hatta birçok hayat kurtaran şeyi kendi hayal güçleriyle yapmıştır. Acaba biz çocuklar kendi dünyamızı yaratsak nasıl olurdu? dedi.

Alara:

-Herhâlde her taraf oyuncaklarla, boyama sayfaları ve abur cuburlarla kaplı olurdu.

Mira:

-Bir de kesinlikle hiç sebze olmazdı.

Aysu:

-Ben olsaydım çocuk dünyasının her yerini jelibonlar, şekerler, oyuncaklar, çikolatalar ve Barbie bebeklerle kaplardım...

Hepimiz düşüncelerimizi paylaştık. Bir an sessizlik oldu. O sessizlikte herkes kendi kafasının içine bir yolculuk yaptı. Benim kafamın içi aynen şöyleydi:

Yukarı baktığınızda bembeyaz bulutlar, aşağı baktığınızda çeşitli şekerlerle kaplı kayalar, taşlar, sağa baktığımızda kurabiye ev, sola baktığımızda ise Barbie bebekler için küçük evcikler vardı. Havada hafif sis vardı. Bu sis aynen şeker gibi kokuyordu. Birden yağmur başladı. Tabii havadan su değil, en sevdiğim aromalarda jelibonlar yağıyordu. En sevdiğim jelibon aromaları; çilekli, elmalı, kivil ve ananaslıydı. Arada bir buz parçaları yerine oyuncaklar damlıyordu. Ben de haylazlık yapıp dilimi bulutlara doğru uzatıyordum ki jelibonları yiyeyim. Ama bu haylazlığı sadece ben yapmıyordum. Herkes dilini uzatıp jelibonları yiyordu. Arkadaşlarımla birlikte jelibon topu savaşı bile yapıyorduk. Tam jelibon

yağmuru bittiğinde annem beni akşam yemeğine çağırırdı. Akşam yemeğinde, en sevdiğim yemek olan kuru fasulye ve pilav vardı. Yanında da içecek olarak mis gibi bir ayran ve üstünde bir parça nane vardı. Yemeği yedikten sonra hemen çilekli diş macunu ile dişimi fırçalayıp meyankökünden yapılmış yatağıma yatmıştım. Uyumadan önce kuzuları saymadım ama kuzu yerine lolipopları saymıştım. Ve güzelce uykuya daldım.

Aniden zil çaldı. Hepimiz yerimizden zıpladık ve hemen sınıfımıza gittik. Sıradaki dersimiz Türkçe dersiydi. Kitaplarımızı çıkardık ve derse başladık. Derste otururken birden gökten üç elma düştü. Biri dersini en iyi dinleyen başına, biri çocuklara güzel gelecek düşleyen başına, biri de ben sabırla dinleyen başına... Ah! Benim başıma düştü. Sanırım dersi sabırla dinleyen bendim. Herkes yukarı bakıyordu. Onların da kafasına düşsün istiyorlardı. Tabii 4. ders olduğu için herkes açtı. Ders bitince herkes koşarak yemekhaneye çıkıyordu. O koşanlardan biri de bendim. Ayağım takıldı ve yere yapıştım. Hiç kimse beni yerden kaldırmıyor, bana yardım etmiyordu. Aniden havada mavi yuvarlaklar oluşmaya başladı. Bu bir boyut kapısıydı. Jelibon bir ayıcık gelip beni ayağa kaldırdı. Bana "İyi misin?" diye sordu. Ben o sırada rüyada mıyım, gerçek hayatta mıyım bilmiyordum. Ama nezaketten cevap vermek zorundaydım. Hemen "Teşekkür ederim" deyip koşmaya çalıştım. Ama dizim yaralıydı. Jelibon ayıcık bana "Gel de seni iyileştireyim" dedi ve hemen beni çekmeye başladı. O mavi yuvarlakların içinden geçtik ve inanamıyorum hayalimdeki dünyaya ışınlanmış gibiydim. Sadece içinde oyuncak bebekler yoktu. Benim için çok bir şey de fark etmiyor, nasıl olsa şekerden yapılmış bir dünya...

Bacağıma jelibon havlusu koymuştu. Birkaç saniyede yaram kapanmıştı ve artık acıımıyordu. Bana aç mısın diye sordu. Ben de her zamanki gibi açtım. Önüme bir kâse koydu. Kâsenin içinde bulamaç gibi bir şey vardı ama jöle gibiydi. Ağzıma bir kaşık aldığımda tadı aynı kayısı gibiydi. Tadına bayıldım. Keşke her gün bu bulamaçtan yesem. Ayıcık bana yemeğimi bitirdiğinde gideceğimizi söyledi. Yemeğimi bitirdiğinde beni kolumdan tutup sürüklemeye başladı. İşte o an her şey kötülemeye başladı. Ben de korkudan hiçbir şey diyemiyordum tabii. Beş dakika sürüklenmekten sonra beni mavi ağaçlı bir ormana getirdi. Bana bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyordu. Ona iyi olup olmadığını sordum. Cevap vermedi. Bir şey söylememe izin vermeyip beni bir şatoya götürdü. İçeride ölü hayvan derileri, yerlerde kan ve bir odadan çığlık sesleri geliyordu. Beni bir odaya götürdü odada silahlar ve aman tanrım, ölü insan kafaları! Beni duvara bağladı, silahını eline aldı ve (ben o sırada çığlık atıyorum) sağ kolumu vurdu.

Çığlık atarak uyandım. Sağ kolumu da zaten ablam cimcikliyormuş. Ah! Ne saçma bir kabustu. Hayatımda hiç böyle bir kâbus görmedim. İyi başlayıp kötü bitiyor. Kötü yanı ise kesin artık jelibon yemekten korkacağım.

AYSU TURAN 6/D

MERT CİNALIOĞLU 2/A

MİNA SELÇUK 1/B

PORTY MORTY

Bir varmış bir yokmuş. Herkesin iyi bir hayatı vardır ya Porty'nin kötü bir hayatı vardı. Peki nasıl o hayatı güzelleştirmişti. Sihir desem kimse inanmaz ama evet sihir, bu gerçektir tabii Porty'e göre. Bir gün Porty yine kötü bir sabaha uyanmıştı ama kim bilebilirdi bugün Porty'nin hayatının güzelleşeceğini. Hadi gelin Porty'nin hayatını inceleyelim.

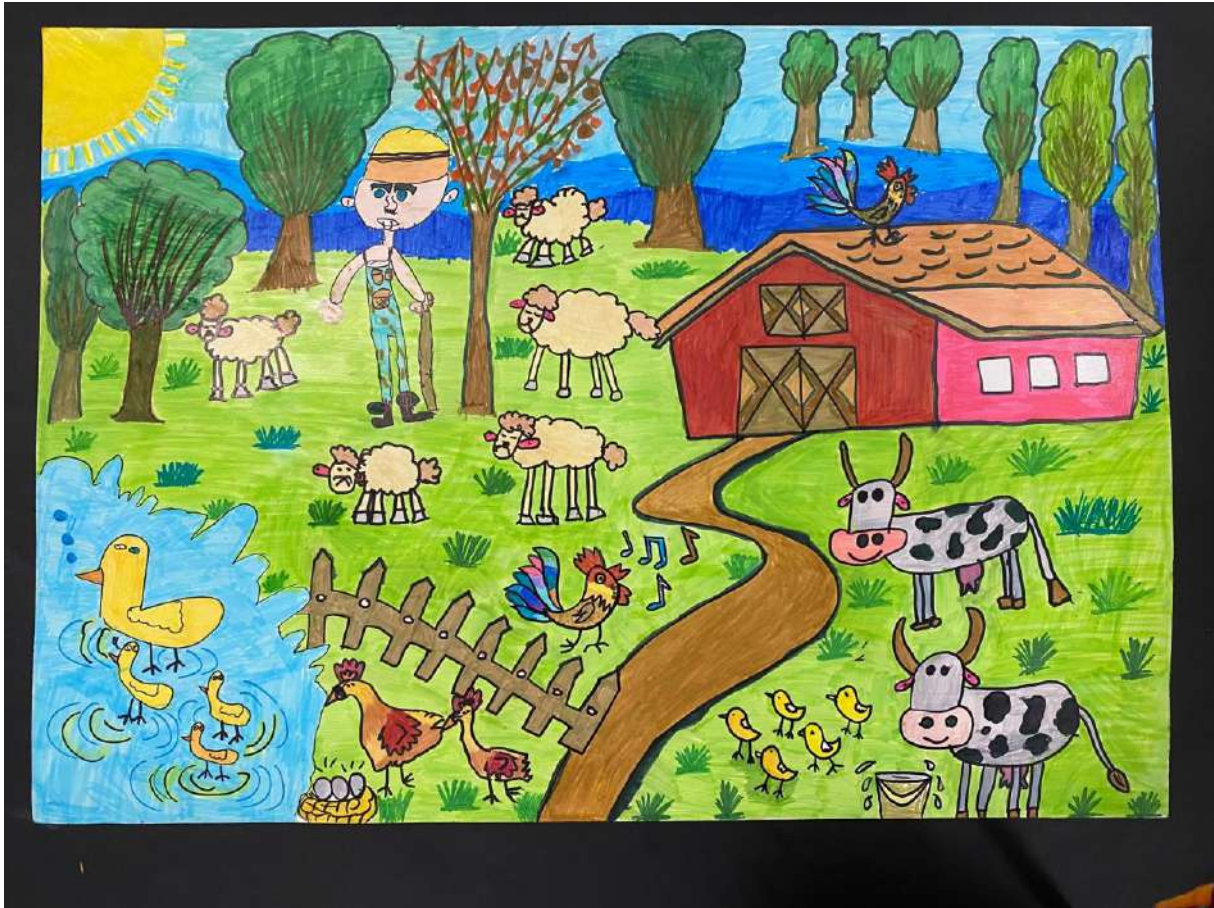
Porty uyanmıştı ama o yine yorgundu her zamanki gibi. Sonra pencerede birini gördü. Lolipopa benzer bir şeyin üstünde duruyordu. Porty gözlerine inanamamıştı. Gözünü ovuşturdu tekrar baktı hâlâ öyleydi. Pencerenin önüne geldi ve baktı dev gibi bir lolipopun üzerinde uçuyordu. Porty birdenbire bayıldı.

Porty uyandığında her tarafında çikolatalı kurabiyeler vardı. Porty rüya gördüğünü düşündü ama gerçek gibiydi. Sonra orada bir baykuş gördü ama baykuşun yüzü bir insan yüzü gibiydi, vücudu ise baykuş vücuduydu. Ve Porty'ye "Hoş geldin!" dedi bağırarak, sesi çok mutlu çıkıyordu fakat Porty mutlu insanları sevmezdi. Ve şöyle cevap verdi "Neredeyim ben?" dedi. Baykuşa benzeyen adam ise "Burası Oreo Şehri" dedi ve "Yeni misin?" diye sordu. Porty'nin kafası çok karışmıştı, anlamamıştı ama yanıt verdi "Evet" dedi anlamsızca. Baykuşa benzeyen adam "Tamam sana burayı özetleyim" dedi. Heyecanlı bir şekilde, "Burası Oreo Şehri, ülkenin ismi ise Candy, burada birçok şehir var ve tüm şehirlerde farklı farklı çikolatalar oluyor. Candy bir oyun ve biz şu an oyunun içindeyiz" dedi. Porty şok içinde kaldı. Ve devam ettirdi "Ülkenin başkanı ise bayan Çiko'dur ve sen yeni olduğuna göre seni süsleyelim" dedi. Daha bir şey söylemesine izin vermeden Porty'yi sürüklemeye başladı. Yolda sorular sorup duruyordu "İsmi ne dedi" Porty şöyle yanıt verdi "Porty Morty" dedi. Baykuşa benzeyen adam ise "Benim ismim Baso" dedi. Sonra biraz daha da yürüdüler. Etrafta çikolata bataklığı, mor, yeşil ve sarı renkte şekerler vardı. Ve bir mağazaya girdik. İçeri girer girmez Porty'nin gözleri parladı. Her yerde kurabiyeli kıyafetler vardı. Aslında şehirdeki herkes gerçek kurabiyeydi ama önceden benim gibi insanmış diye içinden geçirdi Porty. Çok şaşırmıştı, bu ne biçim rüyaydı gerçek gibiydi ama gerçek olması imkânsızdı. Baso, Porty'e birkaç içecek içirdi ve Porty hemen bayıldı. Uyandığında karşısındaki aynaya baktı ve çılgılık attı. Kendisi aynı bir oreo gibiydi. İçeri hemen Baso ve bir oreo girdi. Beni gördüler ve gülümsedi Baso. Baso şöyle söyledi "Çok yakışmış sana oreo olmak" dedi. Ve şöyle devam ettirdi "Bayan Çiko seni çağırıyor" dedi. Porty şöyle dedi "Nasıl gideceğiz?" Baso biraz düşündü sonra bağırarak "OREY856'LE TABİİ Kİ" dedi. Porty anlamamış gibi baktı. Ardından Baso uçmaya başladı, Porty ise onu takip etmek zorunda kalmıştı. Zavallı Porty... En sonunda Baso durdu, Porty birkaç saniye sonra Baso'ya yetişmişti. Porty karşısında bir adet oreolu araba gördü. Bu gerçek olamazdı bir rüyaydı ama gerçek gibiydi de. Porty uyanmak istiyordu ama belki rüya değildir de diyordu. Porty bu düşüncelere dalmış olacak ki Baso ona seslendi. "Haydi atla!" diye bağırды. Porty ne yapacağını bilemeyip oreolu arabaya oturdu. Porty ve Baso birçok şehirden geçti;

bu şehirler çubuk kraker, kurabiye, pasta ve puding şehirleriydi. Ve birkaç tarihi bilgi öğrendim. Mesela pasta şehrinin kurucusu Marie Antoinette'ymiş. Evet sürekli pasta yiyen kraliçe. Yolculuk yaklaşık üç oreoyu kırk beş oreo geçti.

Ve Bayan Çiko ile sonunda buluştular. Birkaç gün pamuk şeker şehrinde kaldılar. Bu bir rüya değildi, evet gerçekmiş. Ama Porty bundan hâlâ emin değildi.

SELİN ÖZTURKUT 6/D

NEHİR CANSEVEN 2/A

BİR TABAĞIN SERÜVENİ

Merhaba, ben bir tabağım. Benim gibi tabak olan bir sürü akrabam var. Akrabalarımın kimisi düz tabak, kimisi çukur tabak, kimisi servis tabağı, kimisi kâse ve diğerleri de benim gibi orta boy bir yemek tabağı. Şimdi sizlere nasıl oluştuğumu, insanlara nasıl ulaştığımı ve insanların beni hangi alanlarda nasıl kullandıklarını anlatacağım.

Yaşam serüvenim ham maddem olan toprağın kile dönüştürülmesi ile bir çömlek atölyesinde başladı. Ben oluştuktan sonra insanlar beni fabrikada işleyerek porselen dedikleri bir gruba dahil ettiler. Sonrasında bana canlılık katan renkli desenlerimi oluşturdular. Tüm aşamalar tamamlandıktan sonra beni ve benimle aynı grupta olan diğer tabaklar karton kolilere konularak paketiendi. Bulduğum kolinin ufak deliğinden görebildiğim kadarıyla bizi büyükçe bir kamyonete koydular. Yola çıktığımızı kamyonetin sarsılmasından anlamıştım. Uzun bir süre sarsılarak yola devam ettik. Bu sarsılma kesildiğinde kamyonetin durduğunu tahmin ettim. Ardından kolinin deliğinden bir ışık demeti sızdı içeri. İnsanların ayak seslerini duydum ve yine sarsıldık. Neyse ki bu sefer kısa sürdü. Bulduğumuz kolinin kapağı açıldı ve kendimizi bir dükkânın içerisinde bulduk. Çok geçmeden raflara yerleştirildik. Artık tek yapmamız gereken dükkâna gelen müşterilerin bizleri satın almalarını beklemektir. Sonra da dükkâna genç bir müşteri geldi ve beni satın aldı. İşte o zamandan beri insanların günlük yaşamlarında kullandıkları vazgeçilmez bir eşya hâline geldim. Sabah, öğle veya akşam günün her saatinde insanlara hizmet ettim ve etmeye devam ediyorum.

Sonuç olarak bir tabak olarak insanlara hizmet etmekten memnuniyet duyuyorum ve işlevimi yitirinceye kadar görevime devam edeceğim.

GİZEM KEMANCI 7/A

SİNEK SPREYİ

Ben bir nesne olsam sinek spreyi olmak isterdim. Yaz günleri insanları rahatsız eden sinekleri bayıltmak isterdim. Yaz geceleri masanın üstünde durur, insanlar rahatsız olunca onlara sıkıp insanları rahatlatmak isterdim. Ancak geceleri kullanılıp gündüzleri bir kenara atılmak insanların yaptığı bir ayıptır. Ancak gündüzleri onları rahatsız eden sinekler olmadığı için insanlar da haklı.

Sabah masanın üstünde duruyordum ve bütün gün varlığımdan bile haberdar olmayan insanlar beni hiç yokmuşum gibi hissettiriyorlardı. Tek başıma bütün gün otururken küçük bir çocuk beni tutup benimle oynamaya başladı ve yanlışlıkla spreyime basıp gözüne sıktı daha sonra gözü yanan çocuk ağlamaya başladı. Onun bu hâlini görünce onun adına üzüldüm. Hiçbir şeyden habersiz beni gözüne sıkıyordu. Daha sonra dört kişi gelip kendi aralarında çocuğa dikkat etmedikleri için tartıştılar. Çocuğun gözü sargı ile geldiğinde onun adına üzülmüştüm.

Akşam üstüne doğru iki adam beni alıp sokak lambasındaki sinekleri öldürmek için beni lambaya sıktılar ve bir sürü sinek yere düştü. Daha sonra eve dönen adamlar akşam olduğu için yavaştan yatmaya hazırlandılar. Ailecek yatan adamlar eşleri ve çocuklar gece beni kullandılar. Tabii o sabah içimdeki bütün enerji bitmişti ve kullanılamaz bir teneke hâline gelmiştim ve o sabah hiçbir şey olmamış gibi beni çöpe attılar ve o günden beri bu çöplükteyim yani anlayacağınız insanoğlu herhangi bir şeyi kullandıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi çöpe atarlar. Buradan anlamanız gereken siz siz olun kimseye o kadar güvenmeyin.

YİĞİT ZİNCİRCİOĞLU 7/A

SINAV GÜNÜ

Her gün olduğu gibi bugün de yine kullanılacaktım. Her sınavda, ödevde, not alırken kullanıldığım gibi... Ama günün en sevdiğim saatlerinden biri benimle o gün yaşadıklarını günlüğüne aktaran sahibimin yazdıklarını okumak. Beni kullanarak kaleme alınan eserleri kendim yazarken hem okuyorum hem bazen şaşıyorum hem de bazen sahibimin neler yaşadığını öğreniyorum.

Bugün çok farklı bir gün, yarın sahibim çok önemli bir sınava girecek. Belki bu ilerdeki yıllarda hangi meslekle ilgileneceğini ortaya koyacak bir sınav, bu kaderini belirleyen bir sınav. Ben de bu nedenle en iyi hâlimi ortaya koymam lazım. Çat diye ortadan kırılmam lazım ya da kodlama yapılırken kendime hâkim olup sahibimin kodlayacağı yeri iyice doldurmam lazım. Bu nedenle benim içinde çok stresli bir gün olacak. Dün anlattıklarımın sonrasından asıl gün geldi ve şu an çok erken bir saat... Ama sınav saati de erken olduğu için geç kalmamamız lazım. Sahibim kahvaltısını yaptıktan sonra beni evime (kalem kutusuna) koyduktan sonra yola çıktık. Sınav olunacak yere geldiğimizde burası bana pek de yabancı gelmedi ve sonradan hatırladım ki burası sahibin okulu. Arkadaşlarımı gördüm onlarda sahipleri tarafından ellerinde tutuluyorlardı. Onlar da heyecanlıydı. Sonunda önümüze optik formlar ve kitapçıklar getirildi. Bir anda sanki deprem oluyormuş gibi bir şey hissettim meğer sahibim heyecandan titriyormuş. Onu yüzüstü bırakmamalıydım. Optik formu doldurmaya başladık: önce ad soyad, sonra T.C. kimlik numarası... Ve sonunda o an geldi ve kitapçığı açtık bir de ne görelim sorular bir sayfa uzunluğunda. Türkçe paragrafları sanki bir kitap, matematik soruları bir sayfa uzunluğunda ve fen soruları yorum sorularına benziyordu. Fakat sahibim sorulara başlayınca anladı ki sorular imkânsız değildi. Biz bir yıl boyunca boşuna mı çalıştık? Çabalayıp çalışırsan olur, diye boşuna dememişler. Bütün dersleri tıkr tıkr çözdük birlikte elbette ben de optik formlardaki kutucukları taşırmamak için özenle doldurdum, ben de elimden geleni yaptım.

Eve geldik ve tüm heyecanla sahibim ailesine olayları anlattı, soruları ne kadar iyi çözdüğünü bir yıllık çalışmasının boşa gitmediğini anlattı ve seneye sınava girecek olan küçük kardeşine de tavsiyeler verdi. Bundan sonraki günler daha güzel oldu. Daha güzel bir okul, daha güzel bir ev (kalem kutu)... Ben ve sahibim de daha mutlu olduk.

BERİL GÖKTÜRK 7/A

SESLER

Ben çok şey duydum, yaşadım. Telefon konuşmaları, şarkılar, kitaplar... Her türden şey var. Bir sürü insan tarafından alındım, çöpe atıldım, bulundum ve satıldım. Hepsi beni bir hafta kullandıktan sonra ya bir kenara bırakır ya da satarlardı. Ama hepsinin bir nedeni vardı. Ben bozuktum. Bazen temassızlık yapar sesi iletmezdim. Sesi ilettiğim zamanlarda ise arkadan bir cız sesi çıkarırdım ve ses biraz garip giderdi.

Akşam saatleri ve yine rastgele bir yerin çöpündeyim. Artık buna alışmaya başladığımı söyleyebilirim. Keşke duyabildiğim gibi görebilsem de. Eğer görebilseydim hayat daha güzel olabilirdi. Ama artık buna da alıştım. Göremediğim için duyma içgüdülerim gelişti. "Acaba beni bu sefer ne kadar sürede fark ederler. Rekor galiba bir ay." diye düşünürken tam o sırada ağlamaklı bir sese sahip biri eline aldı. Sesi genç birinin sesine benziyordu. Büyük ihtimalle bir genç kız ve yaşı 18'den büyük değil. Fakat o zaman burada ne yapıyor? Ailesi nerede? Umarım kız kaybolmamıştır, diye içimden geçirirken kız bir anda beni telefonuna taktı ve bir şarkı çalmaya başladı. Şarkının hareketli bir melodisi vardı fakat sözleri için aynısını söyleyemem. Kız şarkıyı onlarca kez art arda dinliyordu ve boş boş sokaklarda yürüyor gibiydi. Yoksa evinden mi kaçıyordu? Ama biri neden evinden kaçarsa ki... Ne güzel orada bir yerin var. Birileri, seni sevenler var. Kızı anlayamamıştım. Eğer benim bir evim olsaydı ben orada kalmak içim elimden gelen her şeyi yapardım

Bir süre daha geçti. Saat sabaha gelmiş gibiydi. Kız bir yere girdi. Galiba burası eviydi. Yani en azından öyle umuyordum. Kız üstünü değiştirmeye başlamıştı. Ama neden üstünü değiştiriyordu? Eğer evinden bu kadar nefret ediyorsa neden eve sadece üstünü değiştirmek için gelmişti ki. Üstünü değiştirdikten sonra yerden bir şey aldı. Bu bir çantaydı. Sonra bu kızın bir öğrenci olduğu ve okula gitmesi gerektiği aklıma geldi. Dışarı çıktı ve tam otobüs durağına vardığında şansına bir otobüs geldi. Otobüse bindi. Saatlerce yürüdükten sonra yorulduğu çok barizdi fakat oturacak yer yoktu. Otobüsün içi tıklım tıklımdı. Bir yer boşalıyor, anında biri tarafından dolduruluyordu. Kızın neredeyse ağlamak üzere olduğunu hissedebilmişim. Benimle başka bir kişi de fark etmiş ki kıza yer vermişti. Yer verenin sesi bir adama benziyordu. 20'li yaşlarında genç bir adam. Bütün yol boyunca kız ile adam konuştular. Kızı beni aldığından beri ilk defa bu kadar mutluydu. Belki de bu onu ilk defa doğru düzgün duyuşumdu. Ama fark etmiyordu. Sesi çok mutlu geliyordu. Acaba konuşmaktan zevk mi alıyordu? Konuşacak kimsesi var mıydı acaba? Bir süre sonra kızın durağı gelmişti ama inmek istemiyordu. Ne okula gitmek istiyor ne de bu genç adamla sohbetini bitirmek istiyordu. Kapılar kapanmak üzereydi ve kız hâlâ otobüsten inmemişti. Sonunda kapılar kapandı. Kız yerinden kalkmamıştı. Bir santim bile kıpırdamamıştı. Bunun üzerine adam kıza neden inmediğini sordu. Kız cevap veremedi. Ağlamaya başladı. Kızın tepkisini gören adam ona kendisiyle birlikte iş yerine gelmeyi teklif etti. Kız ilk başta reddetmeyi düşündü. Kim otobüste tanıştığı rastgele bir insanı takip ederdi ki... Ama bir düşününce başka gidecek yeri olmadığını fark etti. Eğer eve dönsedydi annesi ona çok

kızardı. Ve kız da böyle bir şey olsun istemiyordu. Annesinin kızgın hâlini daha önce görmüştü. Eninde sonunda kabul etmek zorunda kaldı.

İki durak sonra indiler ve biraz yürüdükten sonra vardılar adamın iş yerine. İş yeri bir apartmandaydı. Dört katlı bir apartmanın ikinci ve üçüncü katlarını kullanıyorlardı. Birinci katında bir kafe ve dördüncü katta ise boş bir depo vardı. Bunların hepsini adam gelirken anlatmıştı. Asansörle ikinci kata çıkmaya başladılar. Kız kaçırıldığı düşüncesini aklından atmaya çalışıyordu. Sonsuzluk gibi hissettiren bu an sonunda bitmişti. Ama kız bunu istemiyordu. Yeni tanıştığı bir adamla bilmediği bir bölgenin bilmediği bir apartmanındaki bilmediği bir daireye girecekti. Adam kapıyı açtı ve içeri girdi. Hemen ardından kız da girdi. İçerisi beklediği gibi değildi. Kız orayı ondan yaşça büyük, korkunç insanlarla dolu olmasını bekliyordu. Tabii ki yaşça büyük olanlar da vardı fakat onun yaşındakiler de vardı. Ama en azından korkunç olmalarını tutturmuştu. Herkes kızı görünce şaşırdı ve hemen toplanıp konuşmaya başladı. Kız ne yapacağını bilemedi, onlar konuşurken kapının önünde ayakta bekledi.

Yaklaşık bir saat sonra konuşmaları bitti. Kızın yaşındaki başka bir kız, (biz buna Kız2 diyeceğiz) kıza yaklaşıp ona sarıldı ve gruba hoş geldiğini söyledi. Kız da ne yapsın Kız2'ye sarıldı. Tam o sırada kızın sırtına bir şey saplandı. Bu bir bıçaktı. Küçük zararsız bir bıçak. Hayır, Küçük ama zararlı, zehirli bir bıçak. Kız bıçaklandığı anda yere yapıştı. Ona sarılan diğer kıza ne olmuştu? Sadece o değil, peki ya diğer herkes? Herkes nerede? Bir kişi dışında herkes yok olmuş gibiydi. O bir kişi de otobüsteki adamdı. Kız adamla konuşmaya çalıştı fakat başaramadı. Kelimeler dışarıya ulaşamıyordu. Adam, kıza birkaç şey dedikten sonra beni yani kızın kulaklığını alıp çıktı. "Az önce ne oldu." diye düşündüm, tamamen şok olmuş şekilde. Ben artık kızla değildim. Bu adam beni nereye götürüyordu? Çok korkuyordum. İlk defa böyle bir şey yaşıyordu. Artık istediğim, birinin beni istemesi değil o kızın yanında olmaktı. "Lütfen biri beni kurtarsın, beni kızın yanına götürsün!" diye bağırarak istiyordum. Fakat tek yapabildiğim etrafımdakileri dinlemek ve beni kim eline alırsa o nereye giderse onunla gitmekti.

Adam bir süre sonra beni apartmandan uzakta olan bir çöp kutusuna attı. Demek ki benim kaderim buydu. Çöp kutusuna atılmak, biri tarafından alınıp bir iki gün içerisinde yine çöp kutusuna atılmak. Acaba ben lanetli miydim? Her seferinde atılmak pek herkesin yaşadığı bir şey değil. Acaba ben diğerleri yerine mi kötülükleri alıyordum? Zaten bozuktum da. Bu soruların cevabını hiçbir zaman alamayacaktım. Madem cevabı alamayacaktım neden bu kadar merak ediyordum? En sonunda kararımı verdim. Artık hayatımdaki hiçbir şeyi sorgulamayacağım. Sanki yaşamıyormuşum gibi, sanki hislerim yokmuş gibi yaşayacağım.

Saatler sonra atıldığım çöp kutusunun yanından tanıdık sesli biri geçiyordu. Bu o kızdı. Ama artık benim umurunda değildi. Zaten kızın da umurunda olsaydı o da çöp kutusunun içine bakardı. O da ne. Kız çöp kutusuna yaklaşıyordu. Yoksa hâlâ beni mi arıyordu? "Tak" diye bir ses geldi. Biri, bir yerini çöp kutusuna çarpmıştı. Sesten anlaşılacağına göre kafasını

arpmıştı. Bir saniye. Buralardaki tek kişi kızdı. Kafasını öp kutusuna çarpmış olabilecek kişi oydu. "Kan! Birisi kafasını çarpmış kafası kanıyor! Ambulans ağırın!" diye bir ses geldi. İnsanlar anında kızın etrafına toplanı verdi. Kız ölüyor muydu? Hem de benim yüzümden. Eğer ben bir şeyler yapmış olsaydım... Ama artık umurumda değil ki. Zaten ne yapabilirdim. Tek yapabildiğim etrafımdaki sesleri dinlemek...

ECE DOęMAZ 7/A

DERTLİ KAPI

Her gün olduğu gibi yine güneş ışığı ile uyandım. Ayşe de uyanmıştı. Güler yüzüyle annesine sarıldı ve kahvaltısına başladı. Ayşe her zaman başkalarına karşı nazikti. Ben hariç. Kahvaltısını yaptıktan sonra saçını bağladı. Kolumu tuttu ve itti. Ayakkabılarını giydi. Asansöre binmeden önce beni sert bir şekilde itti. Canım çok acımişti. Her gün bu acıyı yaşıyordum. Ben de sıkıntı çıkardım. Gıcırıtı yaptım. Kapanmamaya başladım. Ben ne kadar direnirsem Ayşe de o kadar sert davranıyordu bana. Bunun işe yaramadığını anladım. Başka bir fikir bulmalıyım. Aklıma asansöre sormak gelmişti. Asansöre döndüm. "Ayşe bana niye sert davranıyor?" dedim. Bana, ona çok nazik davrandığını ve bana neden sert davrandığını bilmediğini söyledi. Bunu duyunca üzıldüm. Belki de beni sevmiyordu. Rengimden veya görünüşümden hoşlanmıyordu herhâlde, diye düşünmüştüm. Aynı zamanda da sinirliydim. Zorluk çıkarmaya devam etmeye başladım.

Bir gün Ayşe bitkin bir şekilde döndü. Yine ona zorluk çıkarmıştım. Fakat bu sefer beni tam olarak kapatamadı. Kazandığımı düşünüyordum. O gün çok mutluydum. O talihsiz olay olana kadar tabi ki. Her zamanki gibi akşam oldu. Ev sakinleri yorgundu. Hiç kimse tamamen kapalı olmadığımı fark etmemişti. Herkes yatağına gitti ve uykuya daldı. Ben de gözlerimi kapadım. Gecenin bir yarısı ayak sesleri duydum. Gözlerimi yavaşça açtım. Önümde siyah giysili biri duruyordu. Tanıdık biri değildi. Ayşe'nin dedesi veya anneannesidir, diye düşündüm. Fakat yaşlı biri değildi. Belki de teyzesi ya da dayısıydı ama onlara da benzemiyordu. Beni nazıkçe itti. Ses çıkarmak istemiyordu. Ayşe'ye sürpriz yapacak olabilir dedim içimden. İçeri girdi. Parmak uçlarında ev sakinlerinin odalarına gitti. İçimde bir şüphe oluşmuştu. Annenin ve babanın telefonunu alarak geri döndü. Çok korkmuştum. Bu adam kötü biriydi. Bir anda evdeki elektronik aletleri çantasına doldurmaya başladı. Babanın cüzdanındaki paraları aldı. Evdeki önemli eşyaları aldı ve üstüme doğru gelmeye başladı. Geldiği gibi yavaş bir şekilde çıktı. Hiçbir şey yapamamıştım. Çünkü ben sadece bir kapıydım. O gün Ayşe'nin niye bana sert davrandığını anlamıştım. Bütün gece uyanık kaldım. Gözüme uyku girmede.

Sabah herkes uyandı eşyalarının olmadığını görünce çok üzüldüler. Her şey benim inadım ve sinirim yüzünden olmuştu. O günden beri geceleri gözüme uyku girmiyor. Hâlâ o günün pişmanlığı içinde geçiyor günlerim.

Damla Nur ÇINAR 7/A

AYAKKABI

Ben bir ayakkabıyım. Fabrikada robotlar tarafından yapıldım, şu anda da bir kutunun içine koyuldum. Galiba bir tırın deposundayım. Kamyon bir yere gidiyor ama nereye bilmiyorum. Dışarısını deliklerden görünüyor. Ama aniden tır durdu ve diğer ayakkabı arkadaşlarımla beraber indirilmeye başladık. İçinde olduğum koliyi bir kişi taşıyordu. Koli biraz yırtıldığı için dışarıyı görmeye başladım. Dışarısı fabrika gibi değildi. Çiçekler, böcekler ve insanlar vardı. Nihayet bir mağazaya geldik ve koliden çıkarıldık. Daha doğrusu bunu buraya alışık olan ve satılmayan diğer ayakkabılarla konuşunca öğrendik. Ancak raflara dizilmedik, hâlâ kutunun içindeydik. Nihayet sabah oldu ve kutulardan çıkarılıp raflara dizildik. Başka insanlar mağazaya girdi ve bir ayakkabıyı seçerek aşağıya inerek ortadan kayboldu. Akşama kadar bekledim ancak kimse beni almadı. Birisi dışında, bir çocuk beni beğendi. Ancak babası beyaz renkli ayakkabı alırsa çabucak renginin bozulabileceğini söyledi. Bunun üzerine çocuk babasını dinlemeyerek beni almak istediğini söyledi. Babası çabucak ikna olmuştu. Çocuk kutuyu açıp beni giydi. "Baba bu çok rahat!" diye bağırdı. "Hemen alalım." Ben de çok sevindim, kendi kendime iyi bir ayakkabı olacağıma söz verdim. Kutuya konuldum, aşağıya indik. Kasada ödeme yapıldıktan sonra da kutudaydım, kutunun delikleri kapalıydı. Bu yüzden bir şey göremedim. Babası "Ayakkabıyı denemeyecek misin?" dedi.

Çocuk "Tamam baba!" dedi. Beni tekrar giydi ve eve geldik. Orada beni çıkarıp dolaba koydu, ikinci gün için çok heyecanlıydım. Aslında ikinci günüm değil birinci günüm sayılır. İlk kez dünyada dolaşmaya başlayacağım. Arkadaşlar anlatmıştı; toprağı, çimenleri, böcekleri... Daha neler neler varmış...

Ve işte sabah oldu. Evde bir sürü ses, gürültü vardı. Bu karmaşaya alışmam gerekiyor herhâlde. Büyük ihtimalle her sabah aynı şeyleri yaşayacağım. O kadar heyecanlıyım ki yerimde duramıyorum. En sonunda çocuk geldi. Bu arada çocuğun adı da Mete'ymiş. Şimdiye kadar en çok duyduğum kelime onun adı oldu. Bir heyecanla bana doğru geldiğini hissettim. Ayakkabı dolabının kapısını açtı ve göz göze geldik. Sanki benim onu duyduğumu, gördüğümü o da anladı. Beni eline alıp yere koydu. Sonra ayağına geçirince onun bir parçası olduğumu hissettim. Artık hazırız, aç kollarını hayat biz geliyoruz.

O kadar hızlı ki her şeye bakamıyorum. Bir anda her şeyi öğrenemem ya sabırlı olmalıyım. Mete'nin kocaman ama ince ve narin ayaklarını korumam lazım. Bir şeylere çarpmadan gitmek zor oluyor. Etrafta bana benzeyen bir sürü ayakkabı var. Hepsi benim gibi telaşlı görünüyor. Ne yalan söyleyeyim buna çok sevindim. Telaşımdan yanlış bir şey yapmaktan korkuyordum.

Mete bir öğrenci ve biz okuldayız. Okulu öğrenmiş oldum. O kadar güzel bilgiler öğretiyorlar ki ama ben yine de bir an önce teneffüse çıkıp hoplayıp zıplamak istiyorum. İstiyorum çünkü Mete de bunu istiyor. Bunu hissediyorum.

Nihayet teneffüs oldu. Biz Mete ile dışarıdayız artık. Bir sürü ayakkabıyla tanıştım. En yeni olan benim. Herkes bana hoş geldin, dedi. Mete'nin de arkadaşları beni beğenmişti. Buna çok sevindim ve oyun başladı. Çok heyecanlı. Ortada bir top var. Ona vurup bir hedefe doğru uçuruyorduk. Top da çok eğleniyordu. En çok ben koşuyordum. Toprağı, çimenleri, çocukların sevincini içimde hissediyordum.

Akşam oldu ve eve döndük. Biliyor musunuz, hiç yorulmadım. Biraz kirlendim sadece. Anne gelip beni dolaptan aldı ve temizledi. O da beni sevmiştir. Babaya dedi ki "Çok güzel ayakkabı almışsınız, belli ki bu ayakkabı çok dayanacak". Bunu duyduğuma çok sevindim. Ertesi günü sabırsızlıkla bekliyorum.

HEVAL FİDEL GÖZEL 7/A

GÖRÜNMEZ BİR GÜN

Uzun bir haftadan sonra nihayet hafta sonu gelmişti. O gün o kadar yorulmuştum ki akşam eve gidince ödevlerimi yapıp uyuyakalmıştım. Her ne kadar bu anlatacaklarım rüya da olsa o an için her şey gerçek gibiydi. Rüyamda uyandığımda kendimi evimizin girişindeki ayna olarak buluyordum. Kulağa çok tuhaf geliyor bence. Gerçi benim bu durumu anlamam da bir o kadar garip. Akşam her yer çok karanlıktı. Sabaha karşı yavaş yavaş güneş doğmaya başlayınca ev aydınlanmıştı. Ben de karşımda koridoru gördüm.

Annem ve babama o kadar seslenmeme rağmen kimse beni duymuyordu. Ben de bir an için bu benim başıma asla gelemeyecek bir durum o yüzden bunu deneyimlemek istiyorum diye düşünmüştüm. O kadar değişikti ki kim aynanın karşısından geçse onu görüyordum bir nevi aynaydım yani. Ben herkesi görüyordum ancak kimse beni görmüyordu. Bana bir sihirli gücün olsa ne olurdu diye sorsalar görünmez olmak derdim muhtemelen, şimdi o sihre sahiptim. En komiği de aynanın karşısında kendilerine bakarlarken oluyordu. Çünkü aslında baktıkları şey bendim. Yani farkında olmadan birbirimize bakıyorduk. Aynanın içinde her ne kadar eğlenmeye başlasam da yarın derslerim vardı ve buradan çıkıp uyumam ve yarın sabah ders çalışmam gerekiyordu. Aynı zamanda saatler biraz ilerleyince sıkılmaya başladığımı fark ettim. O an buradan çıkmak için çözüm yolu düşünmeye başladım. Acaba aynayı kırmayı mı denesem diye düşünürken bundan emin olamayacağımı düşündüm ya aynayı kırsam çıkamasam. Daha sonra aklıma daha mantıklı bir fikir geldi, uyumalıydım. Bu bir çözüm olmasa da sabah kalkınca daha mantıklı düşünebilirdim ve uyudum...

Tahmin edersiniz sabah olunca da bunların hiçbirinin gerçek olmadığını öğrendim. Doğruyu söylemek gerekirse biraz üzülmüştüm. Çünkü gayet eğlenceli bir gündü kimseye görünmeden istediğim her şeyi yapabiliyordum. Bu rüyayı evdekilere anlatmak için kalkar kalkmaz salonun yolunu tutacaktım.

IRMAK YENİEL 8/B

AŞKIMIZ ESKİ BİR ROMAN

Roman karakterleri okurlar için büyük önem taşır ve bazen bir roman karakteri romanın kendisinden daha çok ün kazanabilir. Fakat bazı insanlar bu karakterlere o kadar çok bağlanırlar ki o karakterlerin yaşamında olmak isteyecek kadar büyük bir sevgi kaplar içlerini. Bu durum zararlı olmasa da bazı insanların bu karakterlere bu kadar bağlı olmaları akıl sağlıklarını kaybetmelerine yol açacak kadar bir sorun haline gelebilir. "Aşkımız Eski Bir Roman" kitabının ilk öyküsündeki Edip Bey de böyle bir adam. Psikolojik ve cinsel sorunlarını görmezden gelerek edebî kahramanlara sığınarak psikolojisini darmaduman etmiş. Kendini bu şekilde mutlu ettiğini ve böyle yaşamasının doğru olduğuna inandırmış olabilir ama tüm bu kişisel arzularının peşinden koşarken psikolojisinin ortaya çıkardığı sorunlar sebebiyle çevresini gün geçtikçe daha çok yaralayan bir adam haline gelmiştir Edip Bey.

Üç kısa öyküden oluşan usta yazar Ahmet Ümit'in bu kitabının en çok ilgi toplamış olan ilk öyküsü "Aşkımız Eski Bir Roman", Başkomiser Nevzat ve ekibinin Edip Bey'in cesedinin önünde dururken başlar. Katilin aranmasıyla birlikte Edip Bey'in çevresinden daha çok insan sorguya çekilir ve okurlar her seferinde farklı şeyler öğrenir. Herkesin farklı bilgiler söyleyip birbirini yalanlaması öyküyü oldukça sürükleyici bir hâle getirir. Sürükleyiciliği kitabı çabuk bitirmenize sebep olacak olsa da üslup için aynı şey söylenemeyebilir. Herkese hitap etmeyecek olan klişe cümlelerin çok bulunur ve bu özellik kitabı bazı okurlar için sıkıcı yapabilir. Güncel bir kitap olması sebebiyle günümüz dünyasındaki konuşma dili özelliklerinin kullanılmış olması çok doğal olsa da sanki günlük yaşantımıza hitap etmesi için cümleler zorlanmış gibi gelebilir. Kitapta bir diğer okuru sıkabilen unsur ise olayların çok hızlı ilerlemesi. Kitaba üç öykü sığdırmak amacıyla olayların hızlı ilerlediğini düşünebiliriz. Fakat ilk öykünün diğer öykülere kıyasla çok daha sürükleyici bir içeriği olması sebebiyle diğer öyküler olan "Overlokçu Kız" ve "Sergey Nikolayeviç Jerkovski'ye Ne Oldu?" yerine ilk öykü olan "Aşkımız Eski Bir Roman"ın uzatılması ve olaylar hakkında daha çok detay verilmesiyle oldukça etkileyici bir roman elde edilebilirdi. Bu sebeple ilk öyküyü okuduktan sonra okurlarda istemsiz bir hayal kırıklığı oluşabiliyor. Psikolojik sorunların kişiye ve çevresine etkisini böyle güzel bir şekilde ele alan bir konunun 99 sayfayla sınırlı kalması üzücü.

"Haklısınız, Çalığıuşu'nun Feride'si olarak eşimi Aşk-ı Memnu'nun Bihter'ine kaptırdım. Her ne kadar Edip, Bihter'le karşılaştığında bizim evliliğimiz artık tökezlemeye başlamış olsa da sonuç buydu." (s.25) Edip Bey'in obsesif kişiliğini eski eşi Feride çok güzel özetlemiştir. Bu tarz benzetmelerin sık sık yapıldığı, farklı edebi eserlerin adının çok sık anıldığı bir öykü olması yönüyle de ilgi çekmektedir.

Kitabın üç öyküsünde de Başkomiser Nevzat ve ekibi yer alıyor fakat farklı konular anlatılıyor. Öykülerin üçünde de benzer bir üslup kullanılması ve cümlelerin tekrarlanması gibi hissetmesi sebebiyle özellikle "Overlokçu Kız" öyküsünde kitap sürükleyiciliğini kaybetse de "Sergey Nikolayeviç Jerkovski'ye Ne Oldu?" öyküsündeki sürükleyici ve merak uyandıran üslup oldukça ilgi çekici. Ancak kitaba ismini vermesinden ve en çok ilgiyi toplaması sebebiyle "Aşkımız Eski Bir Roman" öyküsünün diğerlerinden farklı şekilde değerlendirilmesi ve okunması gerekmektedir. Polisiye romanlarının okurlarda uyandırdığı merakı bu üç öykü tek başlarına yapabiliyor. Alışılmışın dışında bir hikâye arayan polisiye romanı hayranları için sıradan gelebilecek olsa da okudukça düşündürten ve etkisinin uzun süre üstünüzde kalacağı başarılı bir olay örgüsü olan bir kitap.

NAZ YÜKSEL 10/A

BERK ABBAS SERBEST 10/C

KONSTANTİNİYYE OTELİ

Farklı etnik kökenden, dinden, kültürden gelen farklı görüşlere sahip yüzlerce insanın bulunduğu Konstantiniyye Otel'i'nin açılışına hoş geldiniz. İstanbul'un merkezinde, yedi yıldızlı ve oldukça ihtişamlı olan bu otel, dışarıdan ne kadar masum gözükse de içindeki insanların entrikalarla dolu hayatlarını okudukça şok olmaktan kendinizi alıkoyamayacağınız bir yapıya sahip.

Roman, İstanbul'un dört gözle beklenen açılışlarından biri olan Konstantiniyye Otel'i'nin açılışıyla başlıyor ve tüm kitap da bu otelde geçiyor. Kitabımızın ana karakteri ve ayrıca otelin kurucusu Ergun Bereket'in sağ kolu olan Zehra, romanın başında otelin banyosunda yere düşüp başını çarpıyor ve böylece kendisini geçmişten gelen ölümlerle konuşabildiği, ölüm ve yaşam arasında bir yerde buluyor. Açıkçası kitapta "doğüstü" olarak değerlendirebileceğimiz tek kısım Zehra'nın ölümlerle konuşabilmesiydi ve yazar, bunun üstünde çok fazla durmamıştı bile. Çünkü kitabın asıl odak noktası Zehra değil, oteldeki konuklardı. Livaneli, sadece kitabın başında Zehra ve sevgilisi Emre üzerinde durup bizi bilgilendiriyor ancak geri kalan yaklaşık 450 sayfalık kısmın tamamen oteldeki konukların hayatlarını okumakla geçtiğini söyleyebilirim. Biraz Zehra ve Emre'den bahsetmem gerekirse Zehra; başarılı, hırslı, zeki, entelektüel, güzel, kısacası günümüz İstanbul kadınına temsil ediyor. Bu açıdan onu Livaneli'nin bir diğer kitabı olan Serenad'daki başkaraktere benzettiğimi söyleyebilirim. Emre ise edebiyat tutkusu olan, aşırı duyarlı ve hassas ancak zaman zaman savurgan ve sorgulayıcı yapısıyla Zehra'ya zıt düşüyor. Bu iki karakter, tesadüfen bir araya gelip âşık oluyorlar. Ancak bahsettiğim gibi kitapta aşk kesinlikle ön planda değildi. Ön planda olan asıl karakterler yani açılıştaki davetliler; zengininden fakirine, Müslüman'ından Hristiyan'ına, cahilinden bilgesine, farklı kültürlerden gelen farklı insanlardan oluşuyordu ve yazarımızın bu insanların hikâyelerini oldukça realist bir biçimde ele alması kitapta göze çarpan ilk şeydi. Hatta o kadar gerçekçi bir anlatım vardı ki Livaneli her ne kadar kitabın başında olayların kurgudan ibaret olduğunu belirtmiş olsa da olayların yaşanılabilirliğinden ve kişilerin toplumda rahatlıkla karşılaşabileceğimiz insanlardan oluşmasından dolayı kurgu olduğuna inanmak bir hayli zordu. Ayrıca, kitapta net bir olay örgüsünün varlığından söz etmek zor. Çünkü kitap, kısa ve birbirinden bağımsız hikâyelerin birleşip bir roman olmasıyla ortaya çıkıyor. Bu hikâyelerdeki kişilerin tek ortak noktası ise hepsinin aynı gün aynı saatte Konstantiniyye Otel'i'nin açılışında bulunmaları. Aslında bu durum, kitapta bir anlam kargaşasına yol açıyordu. Çünkü her 5-10 sayfada bir öncekinden tamamen bağımsız başka bir karakterin hikâyesini okumaya başlıyorduk. Bu da bence gerekli olmayan bir karakter yoğunluğuna neden olmuş. Hatta bazen okumayı bırakıp kendime "Bu karakter kimdi?" diye sormaktan alıkoyamadım. Aynı anda onlarca karakteri okuyup akılda tutmak kolay değildi açıkçası. Ancak bu yoğunluğa rağmen dil oldukça sade, yalın ve akıcıydı. Her ne kadar içinde oldukça fazla tarihsel öge bulunduran bir kitap olsa da anlamını bilmediğim sözcükle çok

karşılaşmadım. Ancak bu noktada bahsetmek istediğim bir şey Livaneli'nin eleştirisi konusunda biraz ileri gittiği. Kitap; genel olarak devlet politikalarına, tarihî kişiliklere ve İslam'ı yanlış yorumlayan insanlara bir eleştiri niteliğinde, didaktik bir üslupla ve oldukça taraflı bir şekilde yazıldığı için çok fazla argo sözcük vardı. Bu durum da zaman zaman beni rahatsız etti diyebilirim. Tarihî, siyasî ve dinî nitelikleri ağır basan romanda kadın cinayetleri, yoksulluk, felaketler, intihar, savaşlar ve hastalıklar gibi birçok toplumsal konu üzerinde durulmuştu. Aslında bu konular ülke gündemini çokça etkilediği için Livaneli'nin kendi düşüncelerini karakterleri aracılığıyla yansıtip taraflı bir anlatıma başvurmasına şaşırmanın gerek. Bunun dışında bahsetmek istediğim bir diğer şey, kitaba yönelik yaptığım bir benzetme. Kitabı tarih, din, siyaset, sanat gibi birçok alanı barındırması açısından İstanbul'un kozmopolit yapısına benzettim. Zaten ana karakterler her ne kadar Zehra ve konuklar olarak geçse de asıl ana karakter bana göre İstanbul'du. Çünkü yüzlerce hayatı ve entrikayı İstanbul'un gölgesinde okuyorduk. Ayrıca kitapta İstanbul'un fethedilmeden önceki ve fethedildikten sonraki tarihsel durumuyla ilgili bilgilendirici açıklamalar vardı, bu açıdan bilmediğim birçok şeyi öğrendim. Zaman zaman kitabı okumayı bırakıp araştırma yaptığım oldu. Yani Konstantiniyye Oteli'nin bana özellikle tarihî açıdan çok katkı sağladığını söyleyebilirim. Bununla ilişkili olarak kitapta altını çizmek istediğim iki bölüm var. Birincisi "Ebedi ve Edebi Gölgelere Dair" bölümü. Livaneli, bu bölümdeki hikâyeyi "Gölgeler" adıyla ayrı bir hikâye kitabı olarak yayımlamış. Bu tarihî kurgu, daha çok tarihî kişilikler üzerinde duruyor. Bahsetmek istediğim diğer bölüm ise kitabın gidişatını en çok etkileyen bölüm olan "Nekropolis". Bu bölümde Konstantiniyye'den geçmiş imparatorlar, kraliçeler, sultanlar hatta konuşan maymunlar, geyikler, atlar bile bu dünyada yaşadıklarını anlatıyor ve bu karakterler aslında bir bölümlüğüne kurgunun ana karakteri oluyor. Olayları bu karakterlerin bakış açısından okumak çok hoşuma gitti açıkçası, bu yüzden kitapta en sevdiğim bölüm "Nekropolis" oldu. Ayrıca, her ne kadar çoğunlukla tarih, din ve siyasetten bahsetmiş olsam da kitabın sanatsal yönünü de es geçmemek lazım. Mesela başta, Konstantiniyye Oteli'nin açılışında, DJ'lik görevini üstlenen Emre'nin davet boyunca çaldığı şarkılardan yola çıkarak günümüz müziği hakkında bir fikre sahip olmak oldukça mümkün.

Kısacası, Konstantiniyye Oteli, bir salonda aynı anda bulunan yüzlerce insanın nasıl bambaşka hayatlar yaşadığını anlatıyordu. Zengin sınıfın mal mülk hırsı uğruna hayatlarını heba ettiklerini okumanın yanında, bunun geçmişten bu yana hiç değişmediğinin de mesajını alıyorduk. Kitabın vermek istediği en önemli mesaj ise insanlığı anlamak için önce insanı anlamamız gerektiği idi. Özellikle sonlara doğru bu mesajı iliklerimize kadar hissettiren Livaneli'nin Konstantiniyye Oteli romanını her yaştan insana öneririm.

CEREN DURSUN 10-C

MERT ÇİÇEK 11/C

NİL'DE ÖLÜM

Agatha Christie denildiğinde eğer onu biraz araştırmış, romanlarından birini bile okumuş biriyseniz aklınıza hemen Hercule Poirot adlı dedektif gelir. Poirot Agatha'nın romanlarının baş tacı, olmazsa olmazı, biz okurların ise onu hiç görmemiş olmamıza rağmen zekâsına, çekiciliğine, ipuçlarını bize bile belli etmeden tek tek takip edip katile ulaşmasına mest olduğumuz dâhiyane bir dedektiftir. Kitap, Nil Nehri'nde Linda Doyle'un yeni evli olduğu Bay Doyle ile balayları sırasında birkaç davetli ile işlenen bir cinayeti konu alıyor ve tabii ki bu gizemin çözümünü üstlenen de Poirot oluyor. Nil'de Ölüm Agatha'nın diğer kitaplarına göre daha uzun ama bir o kadar da sürükleyici.

Yazar kitabın başından itibaren uzun bir müddet karakterleri bize anlatmak, detaylandırmak ve benimsetmekle uğraşmış. Daha sonrasında ufak ufak karakterlerin Linnet Doyle ile eskiye dayanan ilişkilerinden bahsedip hikâyenin genel hatlarını aktarmaya devam etmiş. Eser yazarın diğer polisiye romanları gibi oldukça derin bir alt yapıya sahip. Kitabı bitirdikten sonra etkisinden çıkamadığınız için üstüne biraz düşündüğünüzde aslında her şeyin açık bir şekilde ortada olduğunu, yani basit bir konusu olduğunu görmüş oluyorsunuz. Ama Agatha bu basit konu dediğimiz şeyi detaylandırarak eserine yansıttığı için bizim de kafamız karışıyor ve böylece cinayeti bizim değil sadece Poirot'un çözmesini sağlıyor. Siz bu cinayet işlendiği anda katilini çoktan tahmin etmiş olduğunuzu sanırken kitap ters köşelerle dolu olduğu için size bile kendi emin olduğunuz tahminlerinizi, ipuçlarınızı sorgulatıp şüphe uyandırıyor kafanızda. Kitabın sonunda katil beklediğiniz kişi çıkmayınca ne kadar sinir olsanız da yazara içten içten bu akla nasıl sahip olduğunu düşünerek hayranlık da duyuyorsunuz bir yandan. İşte neden illa Agatha Christie okuyorsun sıkılmadan sorularının cevabı da bu olsa gerek.

Doğu Ekspresinde Cinayet ve On Küçük Zenci 'den de şanını duyurmuş olan yazarın sürekli polisiye türü yazmasına rağmen taktiklerin her seferinde değişmesi okuru şaşırtıyor ve kendine daha da bağlıyor. Bu arada Nil'de Ölüm 'ün de diğer kitapları gibi filme uyarlanmış bir versiyonu var. Kendi zevkiniz için önce kitabı okumanızı öneririm çünkü kitabı okuduğunuzda her şeyi siz kendi kafanızda kuruyorsunuz ve bu çok daha orijinal ve güzel bir şey.

Polisiye romanlarını bazıları aşırı klişe diye sıkılır bırakır, bazıları asla onlarsız yapamaz, bazıları ise kitapçada gözünü o rafa çevirmeye teşebbüs bile etmez. Sıkılıp bırakanlara bazen ben de bu türden okurken hak veriyorum çünkü katili tahmin etmek kolay olduğu zaman romanın büyüsü bozuluyor. Ancak biri Agatha Christie'nin polisiye romanlarıyla diğerlerini aynı kefeye koyup o da sıkıcıdır kesin derse işte o zaman bir dehanın adını kara çıkarmış olur.

DERİN GÜVEZNE 10/B

KUYRUKLU YILDIZ ALTINDA BİR İZDİVAÇ ELEŞTİRİSİ

"Kuyruklu Yıldız Altında Bir İzdivaç" başlığı aklınıza neler getiriyor? Hüseyin Rahmi Gürpınar tarafından kaleme alınmış bu eser sizi başlığıyla kandırmasın. Eser bir aşk romanından çok daha fazlası. Öyle ki eserde kurgu içinde kurgu okuyor, astronomi hakkında bilgi ediniyor ve hatta kendi hayatınızı sorguluyorsunuz.

Hüseyin Rahmi Gürpınar Servetifünun Dönemi'nin en önemli yazarlarından ve bunun etkilerini Kuyruklu Yıldız Altında Bir İzdivaç adlı eserinde de görüyoruz. Gerek oldukça sık yararlanılan hayal-gerçek çatışması olsun gerekse yer yer kapalı anlatım tercihleri bunu kanıtlar niteliktedir. Kitapta kısaca Halley Kuyruklu Yıldızı'nın çarpacağı söylentisiyle başlayan kaos ortamından kadın düşmanı olan İrfan'ın eğlence malzemesi olarak yararlanması ve bu konu üzerine mektuplaştığı gizemli kadın ile evlenmesini anlatıyor. Kısacası kurgusunu astronomiye dayandırarak bize hem bilgi vermeyi amaçlamış hem de estetik zevkten yoksun kalmamızı istememiştir.

Kitabın teknik özelliklerinden bahsedecek olursam dilinin dönemin koşulları sebebiyle ağır ve anlaşılması zor olduğunu söyleyebilirim. Üstüne yer yer verilen dipnotlar sürükleyicilik niteliğini oldukça zedelemiş. Kitapta üçüncü kişi ağzı ve ilahi bakış açısı kullanılmıştır. Böylece olaylar daha detaylı anlatılabilmiş ve okuyucunun yükü azaltılmaya çalışılmıştır. Kitabın ana kurgusu dışında sayfalarca anlatılan rüyalar ve mektuplar ile kurgularda boğuluyorsunuz. Oldukça uzun olan bu kısımlar kafa karışıklığına yol açabilmektedir.

Eserdeki Servetifünun Dönemi'nin etkilerinden özel olarak bahsetmemek olmaz. Hayalperest kişilik, hayal-gerçek çatışması, yazarın eserde kendini gizlemesi, "Sanat, sanat içindir" anlayışından kaynaklanan yer yer anlaşılması zor olabilen anlatım, mekân olarak İstanbul'un seçilmesi ve daha nicesi buna örnek gösterilebilir. Ancak anlaşılabilir bir biçimde bazı astronomik terimlerin açıklanması da eseri dönemin eserlerinden ayıran yönü. Bir diğer farklı özellik olarak mahalle havasında dedikoduyla yayılan hızlı yanlış bilgilerin halk ağzıyla işlenmesi de gösterilebilir. Özellikle kitabın başında yararlanılan mizahi diyaloglar kitabı oldukça canlı kılmıştır.

Eserin komşu teyzelerin mahalle havasındaki sohbetleriyle başlaması, çeşitli konular hakkında (barış, ekonomi, dostluk vb.) yer yer hayattan sitemleri barındırması ve okuyucuya astronomi bilgilerinin verilmeye çalışılması beni yazarın okuyucusunu her anlamda tatmin ettirmeye çalıştığını düşündürdü. Böylece okur hem kendi günlük hayatından bir şeyler yakalayabilecek hem de yazarın kurgusuyla kendi bunaltıcı hayatından az da olsa uzaklaşabilecektir. Ayrıca astronomik olaylardan başlıktan anlaşıldığı gibi kurguda da faydalanılmış. Hatta mektuplaşmayla başlayıp evlilik ile biten bu

aşk hikayesinin temeli de dünyanın sonunu getireceğine inanılan Halley Kuyruklu Yıldızı ile ilgili.

Ben yazarın bazı kendine ait sitemlerini kitaba sıkıştırdığını düşünüyorum. Nitekim "Ey hemşehriler! Niçin uyanıp bu sefalet tozundan silkinmeye uğraşmıyorsunuz? Kabahat herkesten çok kendinizde..." alıntısındaki içtenlik bunu kanıtlıyor. Kitap daha çok Meşrutiyet Dönemi'ne hitap ediyor gibi görünse de günümüzle bağ kurabileceğimiz kısımlar bulmak mümkün. Söz gelimi "Doğacak evladını hayatın nimetlerine erdirmek için zamanın gelişmelerine uygun mektep hazırlamayı bile düşünmeyen bir milletin kahr ve sefalet içindeki nüfusunu arttırmaya hizmet insanlığa hayırseverlik etmek midir?" alıntısı geçerliğini her zaman koruyabilecek niteliktedir.

Kitabın en ilgimi çeken bölümleri mektuplaştığı esrarengiz kadının yani gelecek eşinin İrfan'a yolladığı mektuplardı. Gürpınar'ın kadın ağzından kadınların yaşadığı sorunları bu kadar gerçekçi ve etkili yazabilmesi beni hem mutlu etmiş hem de şaşırtmıştır. Çünkü yazar İrfan karakterini ne kadar kadın düşmanı kurguladıysa bir o kadar kadın haklarını savunan Feriha karakterini de o kurgulamıştır. Bu yönüyle zıtlıklardan yararlandığını söyleyebiliriz. Örneğin "Zavallı Türk kadını için ev içinde bedenini hareket ettirmeye iki büyük vesile vardır. Ya ortalık süpürmek adına evin bütün mikroplu tozlarını yutmak... Yahut bütün ailenin kirlilerinin sıcak su içinde saldırdığı zehirleri buharları teneffüs etmek... İşte bizim sporumuz bundan ibarettir." alıntısıyla dönemin kadınlar için nasıl olduğunu farklı bir bakış açısıyla vermiştir.

Döneminin en başarılı eserlerinden olan "Kuyruklu Yıldız Altında Bir İzdivaç" derinlemesine kurgu okumak isteyenler için zaman zaman yoran anlatımıyla klasiklerde yerini almıştır. Özellikle Servetifünun Dönemi'ne özel bir ilgisi olanlar için eşsiz bir kitap.

SELEN BAL 10/D

MERVE ÇOMAKLI 11/D

YABAN

Yaban, Yakup Kadri Karaosmanoğlu tarafından kaleme alınmış, gerçekçi bir yaklaşımla Kurtuluş Savaşı dönemindeki toplumsal çatışmayı, gidecek bir yeri olmadığı için emir erinin köyüne giden bir Osmanlı subayının gözünden anlatan bir kitaptır. Yazar, ana karakter Ahmet Celal üzerinden dönemin koşullarını ve savaşın ilerleyişini kendi ağzından anlatır gibi anlatmıştır. Bunda yazarın Birinci Dünya Savaşı'na ve istiklal mücadelesine birinci elden tanıklık etmiş olmasının etkisi vardır. Bunun yanı sıra ana karakterin Birinci Dünya Savaşı'nda kolunu kaybetmiş, iyi eğitilmiş, aydın bir subay olması bize doğrudan Yakup Kadri'nin hayatını anımsatıyor. Ve Yakup Kadri "Sanki o subay benmişim gibi yazdım bu kitabı." diyor kendi hayatından da izler katarak daha gerçekçi ve daha sert bir anlatım kazandırdığı bu kitabıyla ilgili.

Ayrıca Yakup Kadri, bu kitapla birlikte istiklal mücadelesi döneminde aydın kesim ve halk arasında yaşanan çatışmaya yeni bir boyut kazandırmıştır. Kitabın konusuna ilk bakıldığında köylüleri aşağılayacak, yaşayışlarını küçümseyecek ve savaştan uzak bir tutum sergilemeleri üzerinde durarak bu konuda onları kendi içlerinde hapsolmuş, ülkenin durumundan bihaber, cahil insanlar gibi gösterecek bir anlatım olduğu fikrine kapılmak fazlasıyla olağan. Çünkü o dönemde yazılmış çoğu eserde köylülerin eğitimsizliği vurgulanarak, savaştan ve toplumsal sorunlardan soyutlanmış kendi hâllerinde geçinip giden bu insanların topluma olan faydasızlığı ve buna karşılık dönemin eğitilmiş, aydın kesiminin savaşta her şeylerini kaybetmeleri vurgulanmıştır. Fakat Yakup Kadri, kitabında bundan ziyade o dönemin köylüleri ve aydınları arasında farkı köylü hayatının sefilliğine, alışılmış olmayan davranışlarına, dış dünyadan uzak olmalarına ve dolayısıyla empati duyularının gelişmemiş olmasına; köylüleri anlamaya çalışan, olaylara onların gözünden de bakmaya çalışan ancak ait olmadığı bu yerde oldukça yabancılaşan bir subay üzerinden değiniyor. Kitaba ismini veren de tam olarak bu. Yaban dendiğinde akla ilk vahşilik gelse de aslında bu sözcük köye yeni gelen subay için köylülerin kullandığı tanımlama. Ve bunun sebebi medeniyetten uzak kalmış, vahşi doğada büyümüş bir insan olması değil aksine ait olmadığı bir yerde barınmaya çalışan bir İstanbul aydını olması.

Bunların yanı sıra yazar, köylülerin eğitilmemiş ve geri kalmış olmalarından aydınları sorumlu tutuyor. Ve kitapta yer alan "Anadolu halkının bir ruhu vardı, nüfuz edemedin. Bir kafası vardı, aydınlatamadın. Bir vücudu vardı, besleyemedin. Üstünde yaşadığı bir toprak vardı, işletemedin. Onu, hayvani duyguların, cehaletin, yoksulluğun ve kıtlığın elinde bıraktın. O, katı toprakla kuru göğün arasında bir yabancı ot gibi bitti. Şimdi elinde orak, buraya hasada gelmişsin! Ne ektin ki ne biçeceksin?" cümleleriyle Anadolu'daki köylü halkın eğitimsiz, toplumdan uzak bir hâle gelmesinin aydınların suçu olduğunu sert bir tavırla ortaya koymuştur.

Ahmet Celal her ne kadar köylüleri anlamaya çalışsa da bir noktadan sonra yetiştirilme şeklinden, eğitiminden ve büyüdüğü yerin kültüründen dolayı köylülerin davranışlarını anlamlandıramıyor. Yani olaylara onların baktığı gibi bakamıyor. "Türk köylüsünün ruhu, durgun ve derin bir sudur. Bunun dibinde ne var? Yalçın bir kaya mı, balçık yığını mı, bir yumuşak kum tabakası mı? Keşfetmek mümkün değildir. Onlara hitap ettiğim vakit hiçbir şey anlamaz gibi bön bön yüzüme bakarlar. Sonra kendi aralarında bir şeyler mırıldanırlar. Hissederim ki sözlerimi anlamışlar, fakat tasvip etmemişlerdir." Kitapta geçen bu sözlerle Ahmet'in köylülerden olan uzaklığı, onları anlamlandıramayışı okuyucuya aktarılmıştır.

Konusuyla oldukça ilgi çekici bir yapıya sahip olduğunu düşündüğüm bu kitabın anlatımı oldukça akıcı bir yapıya sahiptir. Dili de dönemine göre fazlasıyla sade ve anlaşılır olan bu roman her ne kadar dönemini çok güzel anlatan, etkileyici bir yapıda da olsa bir romanın özelliklerine tam olarak sahip değil aslında. Çünkü kitapta net bir olay örgüsü bulunmamakta olup Ahmet Celal'in üç sene boyunca köyde tanıklık ettiği birbirinden bağımsız olaylar anlatılıyor. Bu yönüyle anı defterini anımsatsa da arka planda anlatılan Kurtuluş Savaşı süreci ve dönemin köylü aydın çatışması hakkında getirilen eleştiriler doğrultusunda bu kitabı roman olarak sınıflandırmak en mantıklısı oluyor. Bana kalırsa dönemindeki anlayışlara tepki olarak doğan, Kurtuluş Savaşı dönemine bizzat tanık olan biri tarafından yazılan ve onca insanın içinde kendisini çok yalnız hisseden Ahmet Celal'in gözünden köylülere ve köy yaşamına bakabilmemizi sağlayan bu kitap kesinlikle daha çok okunmayı ve okutulmayı hak eden bir kitap.

AHMET BERKİN ÖRNEK 10/B

"BÜLBÜLÜ ÖLDÜRMEK" KİTABINA BİR BAKIŞ

Okumak için seçebileceğim onca yabancı edebi eser arasından Bülbülü Öldürmek'i seçmek benim için hiç zor olmadı. Sanki uzun süredir onu okumak için doğru zamanı bekliyormuş gibi hissettim ve o kitabı seçtim. Bunu hissetmemin de oldukça mantıklı bir sebebi var: Ortaokula gittiğim dönemde bir kitapçada dolaşırken kendime bir kitap almak istedim çünkü okulda teneffüslerde sınıftan çıkmadığım zamanlarda sadece kitap okurdum. Kitaba kendimi kaptırır ve sınıftaki hiçbir konuşmayı umursamadan kitabımı okurdum. Ama okuyacak başka bir kitabım kalmamıştı ve bu sefer okuyabilmem için daha fazla zaman harcamamı gerektirecek bir kitap arıyordum. O sırada daha önceden adını duyduğum bir kitapla karşılaştım ve o kitap Bülbülü Öldürmek'ti. İlerleyen haftalarda anladım ki bu kitabı okumak için hazır değildim çünkü belli bir noktadan sonra kitapta anlatılanları anlamıyordum ve her şey birbirine karışıyordu. Bunun sebebi de kitaba daha fazla odaklanmam gerektiği idi. İlginç bir şekilde evde hiç kitap okumuyordum. Sadece okulda okuyabiliyordum çünkü diğer türlü canım sıkılıyordu veya dikkatim dağılıyordu. Bu kitabı anlayabilmek için de okul pek uygun bir ortam değildi ve benim kendimi kitaba kaptırmam da yeterli olmuyordu. Bu yüzden bu kitabı rafa kaldırdım ve yaklaşık beş yıl sonra kendimi hazır hissettiğimde tekrar bu kitabı okumaya başladım.

Uzun bir aradan sonra kitabı elime aldığım zaman hatırladığım tek şey kitabın ana karakterleriydi. Yani anlatıcı Scout Finch, abisi Jem Finch ve babaları Atticus Finch. Kitabı okurken başka isimleri de hatırlamaya başladım ama daha en baştan hatırladığım sadece üç kişi vardı. Sadece onları hatırlamak bile kitabı okurken çok işime yaradı. Çünkü kitapta adı geçen çok fazla karakter vardı. Fakat olaylar eninde sonunda bu üç karaktere bağlanıyordu. Bu kadar fazla karaktere yer verilmesinin sebebi de anlatıcı Scout'un yaşadığı kasabanın küçük bir yer olması ve bütün karakterlerin birbirini tanınmasıdır. Kitabı okumaya başladığımızda Scout, henüz okula başlamamış küçük bir çocukken kitabı bitirdiğimizde 3. sınıfa giden bir kız oluyor. Bu süre içinde bazı yeni karakterler hikâyeye dâhil oluyor ve bazıları da hikâyeden çıkıyor.

Karakterlerden sonra önemli olan bir diğer unsur da yazarın anlatımı. Olayları Scout'un gözünden görüyoruz ve bu esnada onun bildiklerine de şahit oluyoruz. Mesela Scout bir karakter hakkında olumlu bir görüşünü belirtiyorsa bunun sebebi olarak geçmişte yaşanan bir olayı veya gerçekleşen bir diyalogu anlatıyor. Kendisi bir kişiyle tartıştığında yine aynı şekilde kafasının içinde geçen konuşmalara şahit oluyoruz.

Olaydan da bahsedecek olursak görüyoruz ki kitapta çeşitli konular üzerinden gelişen çatışmalar olay örgüsünü oluşturuyor. Scout, kasabasındaki büyükler tarafından çok haylaz birisi olarak görülüyor ve kızlara uygun olmayan davranışlarda bulunuyor. Scout ise bunları dinlemek istemiyor çünkü kendi bildiği gibi yaşamak ona daha güzel geliyor. Bu konu, kitaba

yayılmış bir vaziyette karşımıza çıkıyor. Asıl önemli olan çatışma ise Amerika'da 20. yüzyılda devam eden ırk çatışması. Siyahi insanların hâlâ köle olarak çalıştırıldığı ve alt sınıf insanlar olarak görüldüğü gerçeği kitaba hâkim olmuş durumda. Buna rağmen siyahi bir insanın avukatı olan Atticus da yaşadığı kasabada sevilmesine rağmen birtakım dedikodulara maruz kalmaktadır. Bu dedikodularla bizzat yüzleşmek zorunda kalan Scout ve Jem'in karşılaştığı zor durumlarda çevrelerindeki insanlarla olan çatışmaları da anlatılıyor. İlerleyen sayfalarda Atticus'un avukatlığını yaptığı Tom Robinson'un davasında gerçekleşenleri öğreniyoruz ve olaylar yavaş yavaş son buluyor.

Özetleyecek olursak, okumadan önce bilgi sahibi olduğum bu kitabı benim yaşımda veya daha büyük olan neredeyse herkesin severek okuyabileceğini söyleyebilirim. Kitap oldukça etkileyici ve sürükleyici, eğer yeterince odaklanabilirseniz olaylar arasındaki bağları kurmak sizin için çok kolay olacaktır. Sanki olayın yaşandığı kasabadaymış gibi hissedeceğinizden eminim. Uzun süre sonra tekrar bu kitabı okuduğum için oldukça mutluyum ve bu tarz romanları seven herkese bu kitabı tavsiye ediyorum.

BORA YILMAZ 10/D

VELİ CİHAN ÖZGÜR 9/C

İNCE MEMED - YAŞAR KEMAL

İnce Memed 1, Yaşar Kemal'in 1955 yılında yazmaya başladığı İnce Memed serisinin ilk kitabıdır. Yaşar Kemal ilk cilde olan ilginin ardından devamı olarak üç cilt daha yazmıştır. Ancak diğer üç cilt ilki kadar ilgi görmemiştir. İlk cilt birçok dile çevrilmiş ve yurt dışında da satışına başlanmıştır. Roman yurt dışında da çok beğenilmiş ve 1984 yılında İngiliz yazar Peter Ustinov tarafından sinemaya uyarlanmıştır. Romanın yurt dışında da ses getirmesiyle dünyaca ünlü gazeteler de romanın akıcılığını ve Yaşar Kemal'in ustalığından bahsetmişler. (4)

"Yaşar Kemal, şaşılacak ölçüde yaratıcı." The Bookseller-İngiltere(4)

"Epik boyutlara ulaşan ve muhteşem bir sona ulaşmak için hız kazanan öyküye kendinizi kaptırıyorsunuz." Sunday Times-İngiltere(4)

"Bir yaşam biçimini bir halkın portresi olarak böylesine veren bu romandan daha iyisi yazılamazdı" The New York Times Book Review - ABD(4)

Bu roman da çoğu romanda olduğu gibi yazarının hayatından izler barındırıyor. Olayların geçtiği coğrafya, karakterlerin özellikleri ve anlatılan olaylar bunlardan sadece bazıları. Aslında Yaşar Kemal hakkında hiçbir bilginiz olmasa bile bunu anlamamız mümkün. Çünkü yazar romanında çevre ve halk ile ilgili çok fazla detay aktarıyor. Öncelikle romanın geçtiği coğrafya Yaşar Kemal'in doğup büyüdüğü Adana, Çukurova. Eğer çevreden bahsediyorsa çalılırları, çiçekleri, ağaçları ve ortamı oldukça detaylı bir şekilde betimliyor ve okuyucuya bunların bir hayal ürünü değil de gerçekte var olduğunu hissettiriyor. (3)

"Üstleri ağır kokulu mersin ağaçlarıyla kaplı tepeler geçildikten sonradır ki, kayalar birden bire başlar. İnsan birden ürker. Kayalarla birlikte çam ağaçları da başlar. Çamların birer billur pırıltısındaki sakızları toprağa sızar. İlk çamlar geçildikten sonra, gene düzlüklere varılır. Bu düzlükler boz topraklardır. Verimsiz kıraç... Buralar Torosun karlı dorukları yanındaymış, elini uzatsan tutacaktıydın gibi gözükür." Sayfa 1-2

"Çakırdiken en pis, en kıraç toprakta biter. Bir toprak ki bembeyaz, peynir gibidir. Ot bitmez, ağaç bitmez, eşek inciri bitmez, işte orada çakırdiken keyifle serile serpili biter, büyür, gelişir." Sayfa 12

Aynı şekilde köylülerin toprağı işlemeden veya hasattan bahsediyorsa verdiği detaylar ile okuyucuya kendisinin de bir zamanlar pamuk hasadı yaptığını anlatmış oluyor. Yaşar Kemal'in romanlarında orada yaşayan halkın şivesini kullanıyor olması da kendisinin coğrafyaya ne kadar hâkim olduğunu gösteriyor.

Ali:

"Üşüdüm yahu," dedi

Dursun:

"Şunu bulalım sonra" diye yatıştırdı onu

Osman bağırdı bu sırada:

"Çektiği evlekler öyle duruyor. Bugün çift sürmemiş" **Sayfa 33**

Yaşar Kemal'in Adana ve çevresine olan hâkimiyeti romandaki karakterlerden de anlaşılabilir. Çünkü karakterlere gerçek adlarıyla değil de halkın onlara sesleniş şekilleriyle adlandırılıyorlar. İnce Memed romandaki asıl karakter. Aslında bu roman ve arkasından gelen diğer üç cilt İnce Memed'in hayatını çocukluğundan başlayarak anlatıyor diyebiliriz. İnce Memed babasını Yaşar Kemal gibi çok küçük yaşlarda kaybediyor. Babasını kaybetmesiyle köyün ağası, Abdi Ağa, onu ve annesi Döne'yi bir köle gibi çalıştırıyor. Küçük yaşlardan beri bir köle gibi çalışan Memed büyüdüğünde köylüye eziyet eden zalim Abdi Ağa'yı öldürecek kadar cesur bir genç oluyor. Roman İnce Memed'in dışında başka karakterlerde var. Hatçe, İnce Memed'in sevgilisi. Romanın sonlarında vurularak ölse bile ana karakterlerden biri. O da İnce Memed gibi oldukça cesur. Bunu Abdi Ağa'nın yeğeniyle nişanlıyken Memed ile köyden kaçmasından anlayabiliriz. Abdi Ağa, köylüyü sömüren, eziyet eden bir karakter. Gücü elinde tutan tarafta olmasına rağmen İnce Memed'in ve köylünün ona duyduğu öfkeden korkuyor ve saklanıyor.

Romanda Ağa-Köylü çatışması işleniyor. Abdi Ağanın köylüler üstündeki baskısı o kadar yoğun ki karakterler baskısız bir yaşam düşünemiyor. Memed ve arkadaşı köyden şehre gizlice birkaç günlüğünü kaçtıklarında köylerindeki farklı, baskısız bir hayatın mümkün olduğunu anlıyorlar.

"Memede olan olmuştu. Gözüne uyku girmiyordu. Düşüncelere kaptırmıştı kendini. Düşünceler kafasına akın ediyordu. Düşünüyordu artık. Dünya kafasında büyümüşü. Dünyanın genişliğini düşünüyordu. Değirmenoluk köyü bir nokta gibi kalmıştı gözünde. O kocaman Abdi Ağa karınca gibi kalmıştı gözünde. Belki de ilk olarak doğru dürüst düşünüyordu. Kim duyuyordu artık. Kendi gözünde kendisi büyümüşü. Kendini de insan saymaya başladı. Yataktan bir taraftan bir tarafa dönerken söylendi, Abdi Ağa da insan biz de..." **Sayfa 80**

Yaşar Kemal romanda köylünün ağalar tarafından sömürülmesinden ve buna karşı ses çıkaramamasından yakınmaktadır. Yaşar Kemal'in okuyucuya vermek istediği mesaj da bu yönde. Okuyucuya haksızlığa ve zulme sessiz kalanların bir gün zulme uğrayacakları aktarılmak isteniyor.

Kaynakça

1. https://tr.wikipedia.org/wiki/%C4%B0nce_Memed
2. [https://tr.wikipedia.org/wiki/%C4%B0nce_Memed_\(seri\)](https://tr.wikipedia.org/wiki/%C4%B0nce_Memed_(seri))
3. https://tr.wikipedia.org/wiki/Ya%C5%9Far_Kemal
4. <https://www.edebiyatvesanatakademisi.com/kitap-ozetleri-ve-elestirileri/ince-memed-roman-ozeti-ve-incelemesi-yasar-kemal-33648.aspx>

İBRAHİM EMRE DEMİRCİ 10/D

ZEYNEP İLAY TOPÇU 9/D

SUÇ VE CEZA

Suç ve Ceza, klasikler denilince akla gelen ilk kitaplardandır. Eser, 1866 yılında Fyodor Mhayloviç Dostoyevski tarafından yazılmıştır. Rus edebiyatına ait bu romanın belirli bir türde yazıldığı söylenemez; psikoloji, polisiye, gerilim, felsefe gibi pek çok türü bir arada bünyesinde bulunduran bir eserdir. Eserde, ana karakterimiz üzerinden "Yüksek bir ideal için suç işlenebilir mi?" sorusu okuyucuya düşünmesi için sunulmuştur. Ana karakterimizin işlediği bir cinayetten önceki ve sonraki dönemlerdeki ruh halinin, psikolojisinin ve akıl sağlığının ne yönde değiştiğini rahatça görebiliyoruz. Aynı zamanda eserin felsefi yönü de bir o kadar güçlüdür.

Romanda ana karakter Raskolnikov adında genç bir hukuk öğrencisidir. Raskolnikov, yakışıklı ve ortalama bir insana göre daha akıllı olarak tasvir edilir. Eski bir eğitim görevlisi olan Raskolnikov mezarlığı andıran küçük, kasvetli bir odada yaşamaktadır. Artık eskisi gibi ders veremediği için yoksullaşmıştır. Annesi ve kız kardeşi çok zor durumda olmalarına rağmen Raskolnikov'a ellerindeki bütün parayı yollamaktadırlar. Aynı zamanda kız kardeşi hiç sevmemesine rağmen, sadece zengin olduğu için birisiyle evlenmek zorundadır. Raskolnikov'un bu durumu öğrenmesi bardağı taşıran son damla olur. Raskolnikov zaten bu sefilliğinin ve çaresizliğinin çözümünü uzun zamandır düşünmekteydi. Raskolnikov'un değerli eşyaları sattığı Alyona Ivanovna yaşlı bir kadındı ve çevresi tarafından hiç sevilmezdi. Herkes gibi Raskolnikov da onu hiçbir işe yaramayan bir kadın olarak görüyordu. Raskolnikov'a göre onu öldürse topluma zarardan çok yararı olacaktı. İşte burada Dostoyevski bizi o soruyla karşı karşıya bırakıyor "İyi gerekçeler uğruna işlenmiş bir cinayet; suç mudur, bireysel çıkarlar veya zevkler uğruna işlenmiş bir cinayet ile eş değer görülebilir mi?" Raskolnikov bu aşamada uzun süre düşünür. Sonunda vicdanını rahatlatır ve hiç kimseye faydası olmayan Alyona İvanovna'yı öldürmeye karar verir. Çünkü ona göre İvanovna'nın varlığı hiçbir şey ifade etmiyordu ve İvanovna'nın parası kendisinde olsaydı hem kendini hem de annesi ve kız kardeşini başkasına muhtaç olma durumundan kurtaracaktı. Planını gerçekleştireceği gün geldi çatı. Paltosuna gizlediği baltasıyla Alyona Ivanovna'nın kapısına gitti. Her zamanki gibi pazarlık yapmaya başladılar ve Ivanovna arkasını döndüğünde Raskolnikov baltasını; yerleşik düzene, baskıya, eşitsizliklere, adaletsizliklere, zulme, açlığa kaldırdı ve Alyona Ivanovna'yı öldürdü.

Eseri okuduktan sonra iki bölüme ayırdım. Birinci bölüm cinayete kadar olan bölüm, ikinci bölüm ise cinayetten sonraki bölüm. Birinci bölümde Raskolnikov'un kendinden emin ve vicdanının rahat olduğunu net bir şekilde, özellikle de cinayet işlerken bile soğukkanlı olmasından görebiliyoruz. İkinci bölümde ise Raskolnikov'a cinayet yükü çok ağır gelmiştir. Cinayete kadar olan vicdan rahatlatmalar, nedenler saymalar sanki bir anda yok olmuştu. Bu durumun kitapta net bir şekilde hissedilebilmesi, okurken Raskolnikov gibi benim de

ikilemlere düşmem Dostoyevski'nin çok başarılı bir iş çıkardığını tekrar gözler önüne seriyor.

Kitapta dikkatimi çeken başka bir nokta da Dostoyevski'nin yaşantılarının kitaba olan etkisiydi. Bu romana başlamadan önce Dostoyevski'yi araştırdım. Rus yazar, aydın arkadaşları ile yaptığı iktidar karşıtı toplantılar nedeniyle 1849 yılında tutuklandı. Kendisi 10 ay boyunca hapiste kaldıktan sonra, arkadaşları ile beraber idam edileceğini öğrenir. Mahkumlar meydana çıkartılır ve tam kurşuna dizileceklerken bir haberci gelip Çar tarafından affedildiklerinin haberini verir. Dostoyevski ölümle burun buruna gelmiş ve kurtulmuştu. Affedilmelerinin bedeli ise 4 yıl boyunca kürek hapsi, 4 yıl boyunca da Sibiry'a'da sürgün hapsiydi. Yazar kimliğini bu sürgün yıllarının çok etkilediğini düşünüyorum. Bu süreçte yazar "suç" ve "ceza" kavramlarını düşünecek çok fazla zamana sahip oldu. Aynı zamanda Dostoyevski, Alman filozof Hegel ile Sibiry'a'daki sürgün yıllarında tanıştı. Hegel ile uzun uzun konuşacak çok zamanları oldu, ikisi de birbirlerinin düşüncelerinden etkilenmekteydi. Dostoyevski'nin o kadar felsefe arasından dikkatini çeken bir felsefe vardı. O da "Olağanüstü İnsan" felsefesi idi. Bu felsefeye göre insanlar ikiye ayrılırdı; sıradan insanlar ve olağanüstü insanlar. Sıradan insanlar isimleri gibi sıradandırlar. Kurallara uyan ve otoriteye uyan insanlardır. Olağanüstü insanlar ise otoriteye baş kaldıran, kuralları yıkan hatta kuralları kendileri koyan insanlardır.

Eserin başlarında cinayet sebebini hep Raskolnikov'un yoksulluğu, sefilliği, ailesine duyduğu sorumluluk hissi ve yararsız birini ortadan kaldırmak olduğunu düşünürdüm fakat kitabın sonlarına yaklaşırken Raskolnikov'un yazdığı makale ve diyaloglarından asıl sebebin bu olmadığını öğrendim. Bu kısım benim kitapta en sevdiğim kısım oldu çünkü, Raskolnikov'un felsefesini öğrenmiş oluyoruz. Raskolnikov'un felsefesi aslında Hegel'in felsefesinden farksız değil. Raskolnikov da insanların sıradan ve olağanüstü insan olarak ikiye ayrıldığından bahseder. Olağanüstü insan ona göre yasa koyucudur ve emelleri uğruna suç hatta cinayet işleyebilecek niteliktedir. Raskolnikov olağanüstü insanın öldürme hakkına sahip olduğunu savunur. Raskolnikov'un cinayeti işlemesindeki asıl sebep kendisine "olağanüstü insan" olup olmadığını kanıtlamaktır. Kitapta bu durum şöyle ifade ediliyor:

"Ahlaki, vicdani herhangi bir nedene dayanmaksızın, yalnızca kendim için öldürmek istedim! Bu konuda kendime bile yalan söylemek istemedim! Anneme yardım etmek için öldürmedim örneğin. Maddi olanaklara ve iktidara kavuşmak ve böylece insanlığa yardım etmek için de öldürmedim. Bütün bunlar palavra! Ben öylece öldürdüm; kendim için, yalnızca kendim için yaptım bunu! İnsanlığa iyilik eden biri olmak ya da bir örümcek gibi ağıma düşen kurbanlarımın özsularını emerek ömür sürmek, o anda benim için herhalde farklı şeyler değildi! Beni bu cinayete sürükleyen başlıca sebep, paraya duyduğum gereksinim de değildi; çünkü paraya olan gereksinimim, bütün başka şeylere olan gereksinimimden daha fazla değildi. Bütün bunları şimdi anlıyorum... Anla beni; bütün o yollardan yeniden geçecek olsam, sanırım bu cinayeti tekrarlamazdım. O sıralar öğrenmek istediğim şey bambaşkaydı,

bambaşka bir şey yön verdi ellerime; bir an önce öğrenmek istediğim bir şey vardı: Ben de herkes gibi bir bit miydim, yoksa bir insan mı? Önüme çıkan engeli aşabilir miydim, aşamaz mıydim? Eğilip iktidarı yerden almaya cesaret edebilecek miydim, edemeyecek miydim! Titreyen bir yaratık mıydim, yoksa hakları olan biri mi?... s.523"

Kitaba genel olarak baktığımızda Dostoyevski gerçekten olağanüstü bir iş ortaya çıkarmış. Psikolojik analizler, karakterlerin psikolojileri, Raskolnikov'un ruhsal bunalımları okuyucuyu sıkmadan anlatılmış. Böyle derin ve üzerine düşünülmesi gereken konuları okuyucuyu sıkmadan sunabilmek büyük başarı gerektirir. Dostoyevski'ye bize "suç" ve "ceza" kavramları ve "olağanüstü insan" felsefesini düşündürtecek böyle bir eser yazdığı için teşekkür etmek istiyorum. Son olarak eleştiri eserinin unutulmaz alıntıları ile bitirmek istiyorum:

"Önce biraz ağladılar, ama alıştılar şimdi. Aşağılık insanoğlu her şeye alışır"

"Evet, belki namuslu bir insansın ama namuslu bir insanım diye övünülür mü hiç? Herkes namuslu olmak zorunda değil midir?"

"Nefrete sevgiden fazla güvenirim. Çünkü, nefretin sahtesi olmaz!"

NAZMİ KAAAN AKSOY 10/D

ZEYNEP GÜMÜŞİĞNE 10/B

8 NUMARALI ODA

Kutu açıldığı anda gri ve siyahın tonları ile sarılı oda, canlı ve açık tonda bir yeşile büründü. Sanki birisi odaya yeşil ışık tutuyordu. Fakat bu ışık odanın her noktasını işgal etmişti. Masada oturan adam ayağa kalktı ve kapıda daha önce orada olmamasına rağmen şimdi, sanki hep oradaymış gibi, durmakta olan kapıya yaklaştı ve yatağın üzerinde oturan adama dönüp sanki onda olan bir şeyi istermişçesine elini uzattı:

-Anahtarı alabilir miyim?

Yatakta oturan adam daha ne olduğunu anlamadan, vücudu otomatik bir makineymiş gibi ayağa kalktı ve elindeki, nereden geldiğini bilmediği, anahtarı diğer adama verdi. Anahtar kapı deliğine girdi ve kapı hiçbir gücün etkisi olmadan sanki açılmak, içindekileri dışarı dökmek ve barındırdığı karanlıktan kurtulmak istiyormuş gibi açıldı. Kapı açılınca gözlüklü ve gizemli adam yok oldu.

Odadaki yeşil ışık yerini rahatsız edici bir sarıya bırakmıştı. Orada tek başına kalan adam etrafına bakındı. Önce odaya girerken kullandığı kapıyı çaldı fakat hiçbir ses çıkmadı. Sanki kapı yoktu ve havaya vuruyordu. Sonra bağırmayı denedi fakat sesi, sanki birisi ağzını kapıyormuş gibi kısık çıkıyordu. Adam odada birkaç dakika daha kaldıktan sonra başka bir çaresi olmadığına karar verdi ve kapıdan içeri adımını attı.

Bir oda, bu sefer mavi ve morun tonları ile kaplı ama zayıf. Oda tamamen ne olduğu belli olmayan duvarlarla kaplı genişçe bir odaydı. Odada hiçbir lamba bulunmamasına rağmen içerisi hafifçe aydınlatılmıştı. Mavi ve mor renkler, yeşil ve kırmızının aksine odayı işgal etmiyor, sadece dekore ediyordu. Adama gökyüzünü hatırlatan bu oda bomboştur. Bu boşluk adam arkasını dönüp siyahlar içindeki figürü görene kadar devam etti. Normalde irkilmesi gerekirken figür adama tanıdık gelmişti, sanki daha yeni görüşmüşler gibi hissediyordu.

Bozuk bir tonda konuşan figürün dedikleri kesinlikle adamın bildiği bir dil değildi. Ama garip bir şekilde adam her kelimeyi anlıyordu. Bilinçaltı şifreleri çözüyor bilgiyi beyninin kalanı ile paylaşıyordu. Figür anlatmaya başladı, burada yüzleşeceği şeyin ruhunun ölüp giden parçaları olduğunu anlattı. Bu odanın ne kadar rahatsız edici ve zor olduğunu, büyük ihtimalle pes edeceğini, hatta bu odada ruhunun tam ölüme kavuşacağını ve hayatsız bir beden olarak buradan sürüklenerek çıkarılacağını anlattı ve sonra yok oldu. Ve sessizlik odaya tekrardan hâkim oldu. Gri renk, odayı kapladı ve küçük bir çocuk belirdi. Çocuk adama baktı ve aynı siyahlı figür gibi konuştu:

-Beni hatırlamayı unutmadın değil mi? O gün bahçedeki kavgamızı, müdürün odasında yediğimiz dayağı, çıkarken verdiğimiz sözü. Senin ilk arkadaşınım unuttun mu? O yağmurlu

günde kayboluşumu, beni sen buldun o nehir kıyısında. Yoksa hatırlamak mı istemiyorsun? Ama ruhun bağıyor ve eksiklikle acıyor.

Çocuğun son kelimeleri adamın beyinde garip bir etki yarattı ve hatırladı. İlk arkadaşı olan bu çocuk onun en iyi arkadaşıydı ve kavga ettikleri gün yok olmuştu. Kimse onu bulamamıştı fakat durum böyle değildi. Onu bulan kişi ta kendisiydi fakat unutmuştu ya da silmişti hafızasından. Çocuk durumu anlayınca gülümsedi ve adama son bir şey söyledi: -Beni hatırla ve ruhunun bu parçası yaşasın ve seninle ben de huzura kavuşabileyim.

İsimleri hatırlamak, zaten en zor şeyde buydu adam için. Kendini zorladı, çocuk yavaş yavaş daha az mutlu gözüküyordu. Can! Çocuğun yüzündeki gülücük tekrar belirdi ve yavaş yavaş yok olmaya başladı. Sanki ışık onu yutuyor gibiydi.

Keskin bir kırmızı odayı kapladı. Siyah elbise giyen bir kadın belirdi ve adama yaklaştı. Ondan önce gelen Can gibi konuşmaya başladı:

-Kim olduğumu unuttun mu? Yoksa unutmaya mı çalıştın? O akşamki kavgayı, cam kırıklarını, merdivenin gıcırdayan parçalarını, ambulansın ışıklarını? Haklısın, ben de istemezdim bu konuda konuşmayı sana o kaldırımı hatırlatmayı. Fakat ruhun çılgın atıyor ve eksiklikle ağlıyor.

Kadın, adamın beyinde yeni bir şeyler uyandırdı ve hatırlamaya başladı. İlk sevgilisiydi bu, sıcak yaz akşamlarının birinde, apartman dairelerinde kavga etmişlerdi. Adam dışarı çıkmıştı fakat önce bir cam sonra da bir çarpma sesi duyunca daireye dönmüş, elinde bir çanta ve siyah maske olan bir adamı bulmuş fakat sevgilisini görememişti. Sonra öğrenecekti ki kadın hırsız ile kavga sırasında düşüp hayatını kaybetmişti. Kadın, aynı Can gibi, durumu anlayıp hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

-Bu zor olabilir ama beni hatırlamalısın. Adımı söyle ve ruhunu onar. Böylelikle ikimiz de huzura kavuşabilelim.

Bu sefer hatırlamak daha zordu. Unutmak için yıllarca çabaladığı bir ismi hatırlamak epey zordu. Bunu anlayan kadının yüzü gittikçe hüzünleniyordu. Eda! Kadının adı buydu. Kadının yüzünde hüzünden hiçbir eser kalmadı. Eda yok olmadan önce son kez veda etti ve ışık onu da yuttu.

Beyaz ışıktan iki figür daha belirdi. Genç bir çiftti bu ikisi. Fakat ikisi de konuşmadı, ağızları oynuyordu fakat sesleri yoktu. Yüzlerini hatırlamak için kendini zorlayan adam gittikçe daha net görüyor ve bu ikilinin kim olduğunu anlıyordu. Anne ve babasıydı bunlar. Çocukluğunda onu yetimhaneye bırakmış ve gençliğinde tekrar buluşunca onu kabul

etmişlerdi. Zamanında birçok neden onları adamı yetiştirmekten alıkoymuştu fakat artık hiçbirisi kalmamıştı, zaman dışında. Çift, oğulları ile tanıştıktan iki hafta sonra aynı anda ölmüşlerdi. Şimdi ona gülümsüyorlardı fakat bu gülümseme yavaş yavaş kayboluyordu. Bora ve Eylül! İşte adları buydu. İkili birlikte konuştu. Bu sefer söyledikleri anlaşılıyordu.

-Bizi hatırladın. Artık ruhunun bir parçasına daha kavuşabilirsin ve huzura kavuşabilirsin. Anne ve babası ışıkla yok olurken siyahlı figür tekrar geldi. Fakat bu sefer yanında bir başkası vardı ve adam bu ikinci kişinin kim olduğunu çok iyi biliyordu. Jack, İngiltere'ye geldikten sonra tanıştığı iş arkadaşı! Aynı zamanda birkaç ay önce onu o bara götüren kavgaya çıkınca adamı ortaya atan ve iş bitince polisi arayıp onu ihbar eden adamdı bu. Fakat neden buradaydı ki?

İki figür birlikte konuştu:

-Şimdi sıra ruhunun son parçasında. Unuttuğun şey benliğin. O kavgayı hatırlıyorsun değil mi? Nasıl kendini tuttuğunu, kontrolünü kaybettiğini... Hatırladığını biliyoruz fakat şimdi önemli olan kendini hatırlamak ve bu kontrol eksikliğini ruhunun derinliklerine gömerek kaybetmek. Adını hatırlıyor musun?

Kendini adını unuttuğunu anlayan adam önce paniğe kapıldı. Nasıl olmuştu bu. Bir insan kim olduğunu nasıl unutturdu. Kendini zorladı, hatırlamaya çalıştı ama gelmiyordu. Jack yavaş yavaş odadaki ışığı yutuyor, siyah figür daha da karanlıklaşıyordu. Efe! Yıllarını yetimhanede geçirmiş, hayata açılmaya çalıştığı her seferinde başarısız olmuş, sevdiği kişileri kaybetmiş fakat vazgeçmemiş, İngiltere'ye gitmiş ve hayatı düzene girmek üzereyken çıkan kavgadan dolayı hapse girmiş olan kişi işte buydu. Efe!

Hatırladığı anda siyahlı figür aydınlanmış ve Jack karanlıklar içinde yok olmuştu. Siyah figür bu sefer açık ve anlaşılır bir Türkçe ile konuştu:

-Artık ruhun tamamlandı. Tekrar kendine kavuştun. Şimdi dışarı çık ve fiziksel olarak cezayı tamamlama. Ama unutma, hatırlamak geçici olarak canını yakabilir ama unutmak ruhunun bir parçasını daha çöpe atmana yol açar.

Son sözlerden sonra Efe kendini başladığı yerde yani hapishanenin yatağının üzerinde buldu. Elinde kutudan çıkardığı mektup vardı. Bu mektup yıllar önce kendine yazdığı ve yetimhaneye ona büyüdüğünde göndermeleri için bıraktığı bir nottu. Kısacık olmasına rağmen o zamanki anılarının, arkadaşlarının, hayallerinin bir listesi gibiydi. Gözlüklü adam yine konuştu:

-Açtığına pişman mısın?

Efe adama döndü ve kafasını hayır anlamında salladı.

-Hayır değilim. Unuttuğum bir şeyleri hatırladım.

Gözlüklü adam gülümsedi ve Efe'ye sordu:

-Buna sevindim. Peki, adın neydi?

-Efe. Seninki?

-Bilmem herhâlde unuttum.

TUNA TOKER 11/D

Eraslan
Vakfı

